

Elwin Omnibus

I



Elwin in het Land van de Rode Strepen

Elwin En de Tijdmachine

Elwin En de Rode Steen

Elwin Omnibus I

met drie Elwin boekjes uit 2006 :

Elwin in het Land van de Rode Strepen

Elwin En de Tijdmachine

Elwin En de Rode Steen

COAB

2006, 2018

Elwin

In het Land van de Rode Strepen

Hoofdstuk 1. Pechonini

Hoofdstuk 2. In het Indianenkamp

Hoofdstuk 3. De Koffia en de Kaffia

Hoofdstuk 4. De Broer van Pechonini

Hoofdstuk 5. De Droommachines

Hoofdstuk 1. Pechonini

Elwin had een huisje gekregen in het land van de rode strepen. Hij was daar wel heel blij mee, en er zat ook een zolder op het huisje. Op de zolder woonde een vlieg zonder vleugels. Hij had een zwarte cape en heette Pechonini. Hij woonde al heel lang op de zolder, en toen Elwin in het huisje kwam wonen vond Elwin het alleen maar fijn dat er ook iemand anders was. Pechonini had een miniatuur-trein gebouwd met een heleboel rails. Elwin speelde er vaak mee. Pechonini was iemand met een duister verleden. Hij had veel meegemaakt, en hij had dan ook veel te vertellen. Pechonini was geboren onder de grond, waar hij opgroeide tussen de ratten. Hij vertelde dat er veel criminelen onder de grond leefden. Pechonini was zelf vroeger ook een crimineel. Dat kon niet anders, want hij moest wel aan geld komen. Ook bedelde Pechonini vaak. Elwin begreep dat wel. Elwin was blij dat Pechonini het zo goed had nu, boven de grond, maar hij kwam eigenlijk nooit van het zolder af. Hij bestelde vaak pizza's en die kwamen ze hem dan brengen.

Pechonini had vroeger in een restaurant gewerkt, dus hij wist wel hoe hij moest koken, maar nu had hij het te druk. Pechonini werkte vaak achter de computer. Hij was een uitvinder. Nieuwe uitvindingen verkocht hij dan altijd. Daarom lag de zolder ook altijd vol met rommel. Eens in de maand kwam er altijd iemand die hem oude

spullen bracht die hij kon gebruiken voor zijn uitvindingen. Het waren altijd veel elektrische apparaten. Pechonini was heel technisch. Toen hij vroeger uit de criminaliteit kwam ging hij gelukkig naar school, en wel naar een hele hoge school. Pechonini had op een universiteit gestudeerd.

Op een dag riep Pechonini Elwin naar boven. Hij wilde Elwin wat laten zien. Hij had wat lampjes in de treintjes gebouwd. ‘Zeg Elwin,’ zei Pechonini. ‘Weet jij dat ik de eerste trein in het land van de rode strepen heb uitgevonden ? Ze hebben nu allemaal nieuwe modellen, maar ik zou je graag mijn eigen trein willen laten zien. Die rijdt nog steeds diep onder de grond.’

Op de zolder had Pechonini een geheime lift achter de douche. Al snel waren ze in de dieptes van het land van de rode strepen, en na een tijdje ging de liftdeur weer open in een prachtig ondergronds gebouw met prachtig rood fluwelen uitgerold tapijt. Overal stonden bedienden in rode pakken met petten. ‘Dit is mijn geheime wereld,’ zei hij glimlachend tegen Elwin. Al gauw liepen ze door een heleboel gangen heen en kwamen uiteindelijk bij een ondergronds station. Hier waren de treinen van Pechonini. ‘Stap maar in,’ zei Pechonini. ‘Waar wil je naartoe ?’

‘Waar kunnen we allemaal naartoe ?’ vroeg Elwin.

‘Overal,’ zei Pechonini. ‘Er zijn hier winkels, ondergrondse grachten en plantsoenen, kermissen, casino’s, speelhuizen, pretparken, bots-auto’s, ondergrondse steden.’

‘Laat me maar wat zien,’ zei Elwin. Pechonini drukte een paar knopjes in en daar gingen ze. Het leek wel een ondergrondse safari. Er liepen overal wilde dieren rond. ‘Ken je de gangsters ?’ vroeg Pechonini, ‘die beroven winkels en banken. Maar het is niet echt hoor. Het zijn maar poppen, robotten. Zij werken voor de armen. Maar die armen zijn ook maar poppen hoor. Er is hier geen echte armoede. Het zijn allemaal poppen. Ook de wilde dieren. Allemaal robotten.’

‘Wonderlijk,’ zei Elwin. ‘Heb je zelf deze hele wereld gebouwd ? Knap hoor.’

Pechonini glimlachte. ‘En dan is er nog de maffia,’ zei Pechonini. ‘Zij zijn de winkelbazen, de casino-bazen, ja, eigenlijk de bazen van alles. Zij zetten iedereen tegen elkaar op, zodat zij veel geld verdienen aan alles. Het is een grote arena.’

‘Een soort circus ?’ vroeg Elwin.

‘Ja,’ zei Pechonini, ‘maar het is niet echt. Het is een soort miniatuur, maar dan veel groter. Het is kunst. Zelfs als ze schieten dan wordt er niet echt geschoten hoor. Er zijn hier verderop ook saloons met cowboys en indianen.’

‘Oh, daar zou ik weleens naar toe willen,’ zei Elwin.

Na een tijdje kwamen ze in het ondergrondse wilde westen. Eerst moesten ze door wat vieze ondergrondse flatwijken, en daarachter was een woestijntje met een prairie met wat saloons. Ook waren er indianenkampen. Elwin was blij dat hij veilig achter het raam van de trein was, want wat daar allemaal gebeurde was toch allemaal erg ruig. Maar na een tijdje kwamen de cowboys in de trein voor een treinroof. Elwin schrok zich een hoedje. ‘Het is niet echt hoor,’ zei Pechonini.

‘Allemaal opstaan, handen omhoog,’ riep een cowboy met een groot pistool.

De cowboy greep Pechonini ruig vast. ‘Jij ook,’ zei de cowboy.

‘Volgens mij ben jij een beetje op hol geslagen,’ zei Pechonini, en haalde een klein afstandsbedieninkje uit zijn zak en scheen met een klein rood lampje in het gezicht van de cowboy terwijl hij op wat knopjes drukte. Maar de cowboy begon steeds ruiger te doen. Ineens sloeg de cowboy het afstandsbedieninkje uit Pechonini’s hand. Nu was het menens. Wat was er toch aan de hand ?

Maar toen ging Pechonini lachend zitten. ‘Dat hoort er allemaal bij, Elwin. Allemaal gespeeld.’ Even later ging ook de cowboy zitten. ‘Hoe krijg je het toch allemaal voor elkaar,’ zei Elwin.

‘Ik plet jullie koppen zo plat als een dubbeltje,’ zei iemand die achter Elwin en Pechonini in de trein zat. De man was als een reus met een heel dik hoofd. ‘Dat is een wachter van de maffia,’ zei Pechonini.

‘Ik zou er geen ruzie mee willen hebben,’ zei Elwin. Even later waren ze allemaal uit de trein. Pechonini nam Elwin mee naar een indianenkamp. Er waren op het moment geen indianen in de buurt. Ook liet Pechonini Elwin een hele grote waterval zien. ‘In een grot achter de waterval woont de koning van de maffia, die ze ook wel ‘papa’ noemen, maar het is geen beste,’ zei Pechonini.

Toen ze de grot binnenkwamen was er niemand. Er lagen een heleboel kisten met geld, en er stonden een heleboel oude telefoons. Ook waren er allemaal tonnen met

gevaarlijke stoffen en kisten vol met wapens. ‘De maffia regelt hier alles,’ zei Pechonini. ‘Het zijn ratten. Zij zenden signaaltjes naar de andere robots en die moeten doen wat zij zeggen.’

‘Hoe doen ze dat dan?’ vroeg Elwin.

‘Met hun ogen,’ zei Pechonini. ‘Daarin zitten een soort zendertjes, terwijl de andere poppen ontvangertjes hebben in hun oren. Het is een soort telefoon.’

‘En die koning dan?’ vroeg Elwin.

‘Die heeft ook een soort zendertje in zijn tong, als een radio-station,’ zei Pechonini.

‘Griezelig,’ zei Elwin. ‘Maar jij hebt het allemaal bedacht en gemaakt, en jij weet hoe het allemaal werkt, dus eigenlijk ben jij de grote maffia baas,’ zei Elwin tegen Pechonini.

‘Dat is waar, Elwin,’ zei Pechonini. ‘Maar zoals ik al zei : het is niet echt.’ Achter de grot was een ruimte waar alleen Pechonini kon komen. Het was een zaal vol met computers, vol met panelen waardoor de robots bestuurd konden worden. Er stonden wel een heleboel etalage-poppen, maar die konden niets doen. ‘Die moet ik nog in werking zetten,’ zei Pechonini. ‘Ze hebben nog geen apparatuur binnenin.’

Pechonini wees naar een deur, en zei : ‘Als je door die deur heengaat dan kom je in een zaal waar de etalage-poppen wel apparatuur hebben, maar ze zijn nog niet af.’

Na een tijdje liep Elwin er naar binnen. Er stonden daar honderden en honderden etalage-poppen en er zaten er ook een paar op stoelen. Pechonini had er wel werk van gemaakt. Natuurlijk waren er in deze ondergrondse wereld alleen maar rode stralen waardoor alles zichtbaar was. Pechonini zei dat de poppen dan ook alleen maar door rode stralen werkten.

Hoofdstuk 2. In het Indianenkamp

De computerzaal van Pechonini was aangesloten op een cabine van de maffia, waar

ook veel computers stonden met grote schermen. Daarvandaan werden bijvoorbeeld de taxi's bestuurd, de treinen, de trams en de bussen, en dat kon je op grote schermen volgen. Ook was er een scherm waarop de ziekenhuizen zichtbaar waren en wat er allemaal gebeurde. Ook dat werd door de maffia bestuurd, maar Pechonini bestuurde de maffia weer vanuit de verborgen computerzaal. Alles ging automatisch, maar als Pechonini veranderingen wilde aanbrengen, dan kon dat ook vanuit een klein apparaatje in zijn hand.

‘Elwin, we moeten terug naar het indianenkamp,’ zei Pechonini, ‘want ik wil je wat laten zien.’

Na een tijdje waren ze weer in het kamp. Er waren nu wel wat indianen die voor hun tenten stonden, en ook wat indiaanse vrouwen. De indiaanse vrouwen werden squaws genoemd, en ze hadden jurken aan in allerlei kleuren. ‘Ha Pechonini,’ zei een squaw. ‘Heb je bezoek meegenomen?’

‘Dit is Elwin,’ zei Pechonini. ‘Hij komt uit de Drokelaar.’

‘De Drokelaar?’ zei een andere squaw.

Elwin keek naar de kleurige jurken van de squaws. ‘Kom,’ zei Pechonini. En samen liepen ze verder in het indianenkamp. Na een tijdje waren ze bij de tent van het opperhoofd. Het was een oude indiaan met maar een paar veren op zijn hoofd. Meestal hadden de opperhoofden een heleboel veren, maar deze niet. De oude man zei niet veel, maar pruttelde soms in een onverstaanbare taal, terwijl Pechonini in die taal het woord deed. Pechonini stak hele verhalen af. De oude man knikte vaak.

‘Ik heb het met hem over de maffia gehad,’ zei Pechonini even later tegen Elwin. ‘Hij heeft veel ruzie met de maffia gehad, maar het is maar een pop. Het is een verhaal, een spel. Ik heb hem dat spel eens laten zien. Het is ergens in een grot, dichtbij het indianenkamp. Ik ben de enige die de grot kan openen door het apparaatje in mijn hand.’

Na een tijdje kwamen ze met z'n drieën bij de grot aan. De grot zat dicht door een vreemd hek, maar door het apparaatje in zijn hand kon Pechonini het hek openmaken. Binnenin stond een groot spel-automaat. Je kon het met z'n tweeën doen. Het spel was over een oorlog tussen de maffia en de indianen. De maffia waren rovers en gangsters en de indianen waren kannibalen. Pechonini vertelde dat de oude indiaan eerst wel een beetje boos was over dat spel, omdat veel indianen helemaal geen kannibalen waren. Hij vond het spel eerst erg beledigend. Zo zouden anderen een verkeerd beeld hebben van de indianen, maar Pechonini zei hem dat het maar een

spel was, en een spel was beter dan een echte oorlog. Alhoewel, dat wat in het spel gebeurde, gebeurde ook echt in de wereld van Pechonini. De spel-automaat was aangesloten op de computerzaal van Pechonini, en zo werden de poppen dus door het spel bestuurd. ‘Ga maar zitten,’ zei Pechonini tegen Elwin. ‘Kies maar uit wie je wil zijn.’

‘Oh, dan wil ik de indianen zijn,’ zei Elwin.

‘Dan bent u de maffia,’ zei Pechonini tegen de oude indiaan.

De indianen hadden een heleboel wapens, maar de maffia ook. Al snel was er een grote oorlog op het scherm. Elwin wist waar de cabine van de maffia was, en liet daar een heleboel indianen naartoe gaan. Achter de computers brachten ze overal een heleboel veranderingen aan. Pechonini glimlachte. ‘Goedzo, Elwin.’

De oude indiaan deed niet veel. ‘Ik mag de maffia niet,’ zei hij. ‘Dus waarom zou ik ze helpen?’

Na een tijdje nam Pechonini het van de oude indiaan over. Pechonini ging direct aan het werk. Even later mocht Elwin de maffia zijn.

‘Wel een beetje eng,’ zei Elwin, ‘dat het daarbuiten allemaal echt gebeurt nu wij hier spelen.’

‘Ach, het zijn maar poppen, Elwin,’ zei Pechonini. ‘Zelfs onze oude indiaan hier is maar een pop.’

‘Ja maar ik wil die prachtige wereld van je niet in de vernieling zien gaan,’ zei Elwin.

‘Oh,’ zei Pechonini, ‘de computer herstelt altijd alles weer snel. Dat gaat allemaal automatisch. Het gaat erom ervan te leren, en te zien wat de mogelijkheden allemaal zijn.’

Er stonden nog wel meer spel-automaten in de grot. En Elwin vond het prachtig. Zo waren er race-spelletjes, avonturen-spelletjes, puzzel-spelletjes en nog veel meer. In een zaaltje achter de grot was het casino van Pechonini waar de kans-automaten stonden met een heleboel kans-spelletjes. ‘Hier houd ik het meest van,’ zei Pechonini. ‘Hier krijg ik altijd nieuwe ideeën. Elwin, weet je wat dit eigenlijk is? Hier krijg ik post van buitenaardse wezens. Deze automaten zijn’

‘Buitenaardse wezens ?’ vroeg Elwin.

‘Ach ja, noem het maar geld,’ zei Pechonini. ‘Deze automaten staan aangesloten op alle geldbanken in de ondergrondse wereld.’

‘Geld is een spel,’ zei Pechonini, ‘een kansspel, een geheime boodschap uit de ruimte. Geld beweegt zich op een bepaalde manier, als de maffia, als de ratten, maar het komt van buitenaf, van buitenaardse wezens. Die zitten opgesloten in de tijd.’

Toen begon Elwin de wereld van Pechonini een beetje te begrijpen. Die hele poppenkast was ervoor om buitenaardse boodschappen op te vangen en te kunnen ontcijferen. Pechonini was een slim mannetje. Even later liet Pechonini aan Elwin al zijn tijdmachines zien die op zijn wereld waren aangesloten. Die tijdmachines liepen geheel op rode stralen, om zo buitenaardse wezens die in de tijd opgesloten waren te helpen. Hij bracht ze dan naar een speciale afdeling van zijn ondergrondse wereld. Even later konden ze dan voor altijd in het land van de rode strepen wonen. Pechonini was een genie.

Hoofdstuk 3. De Koffia en de Kaffia

Vrienden, op een dag liet Pechonini mij een nog diepere wereld van hem zien. We gingen weer met de lift, en ditmaal veel verder naar onderen. Wisten jullie dat cowboys en indianen een eigen maffia hadden ? Dat leerde ik in deze diepere ondergrondse wereld, een wereld die geregeerd werd door de koffia en de kaffia. Hier had Pechonini echt werk van gemaakt. De poppen leken hier op speelgoed, maar toch was het allemaal net echt. De koffia en de kaffia waren hier altijd in oorlog met elkaar, en er waren eigenlijk niet veel sporen van de maffia hier. De koffia en de kaffia hadden hier alles voor het zeggen. En weer was Pechonini zelf natuurlijk de echte baas. De koffia waren de cowboys, en de kaffia waren de indianen, en zij waren de bazen van de banken, de winkels, de uitgaanscentra en de openbare instellingen. Zij deden alles om maar zoveel mogelijk geld te verdienen. Het waren rovers.

In de wereld daar weer onder was het alleen de kaffia, de indianen, die alles voor het zeggen hadden. Zij hadden zendertjes in hun schoenen, en hun baas, de grote kaffia, had een extra zendertje in zijn tong.

De anderen van de kaffia moesten de grote kaffia aanbidden, en altijd zeggen : ‘oh grote kaffia’. De grote kaffia was hun god en overheerser. Maar natuurlijk waren het allemaal maar poppen, speelgoedpoppen. Pechonini had er echt werk van gemaakt. De kaffia was overal, en ze volgden alles met hun computers. Ze telefoneerden veel, allemaal op kosten van de samenleving die daar belasting voor moesten betalen.

Maar op een dag ging Pechonini verhuizen. Hij wilde niet meer op de zolder leven, en hij had genoeg gekregen van zijn wereld. Toen hij verhuisde was de hele ondergrondse wereld van mij, Elwin. Ik nodigde de twee professoren uit die mij ooit hadden geholpen in het land van de rode strepen te komen, en zij konden de apparatuur goed gebruiken. Ze maakten er een prachtige wereld van, met veel meer tijdachines om hen die in de tijd opgesloten zaten te helpen. Het werd nu de wereld van de buitenaardse wezens die daar konden wonen.

Pechonini had inmiddels een baan gekregen bij een computerbedrijf waar ze hem goed konden gebruiken. Hij kwam nog eens een paar keer terug naar zijn oude wereld, en vond dat het prachtig was geworden. De nieuwe ondergrondse wereld had veel aan Pechonini te danken, en daarom werd zijn naam daar ook veel genoemd. Sinds Pechonini was verhuisd leefde hij veel boven de grond, en had het er erg naar zijn zin. Hij had een nieuw huis gekregen, en we kwamen hem daar vaak opzoeken.

De twee professoren kregen altijd veel goede raad van hem. Ook zij hadden veel aan hem te danken. Pechonini was een waardevolle vriend in onze ogen, een vriend die we niet graag wilden missen. Met behulp van Pechonini werd het land van de rode strepen elke dag groter en groter. Op een dag hoorden we dat Pechonini de keizer was geworden van het land van de rode strepen. Dat was voor ons heel reusachtig om te horen, en we wisten dat Pechonini een goede keizer zou zijn. Het was nu het rijk van de rode strepen geworden.

Inmiddels hadden de twee professoren in de ondergrondse wereld grote ontdekkingen gedaan. Hoe dieper ze in die wereld kwamen hoe minder poppen ze daar tegenkwamen en hoe meer echte wezens, ook in de kaffia. Zonder dat Pechonini het wist werd hij daar ook door bestuurd. Ze deden dat door onzichtbare stralen. Die waren wel rood, maar die konden alleen door bepaalde apparaten gezien worden. De kaffia was veel groter en dieper dan Pechonini wist. En zij zaten in dieptes waar Pechonini niet kon komen. Er waren veel grotere bazen van de kaffia, en zij leefden in verborgen putten en ravijnen. Door hun apparaten bestuurden ze niet alleen de hele ondergrondse wereld, maar ook de bovengrondse wereld van het rijk van de rode strepen. Ze hadden de keizer helemaal op het scherm.

‘Vergeet de maffia en de koffia,’ zeiden ze telkens. ‘Het is nog altijd de kaffia die de

lakens uitdeelt en de dienst uitmaakt, zowel bovengronds als ondergronds.’ Ik mocht ze een keer ontmoeten. Het waren drie indiaanse opperhoofden die hier ooit met tijdachines terecht waren gekomen. En niet alleen dat. Het waren ook ruimte-machines, waarmee ze op de meest verborgen plaatsen konden komen. Maar wie waren nu de echte bazen van de kaffia ? Want door wie werden de drie indiaanse opperhoofden bestuurt ? Misschien zouden we daar wel nooit achterkomen.

Toen de professoren nog dieper groeven kwamen ze uit in een speelgoed-fabriek. Wie had dat ooit gedacht dat het allemaal hier uit voort zou komen. Hier stonden de meest wonderlijke apparaten en machines. Het leek wel op een speelgoed-kaffia.

‘Spelen, spelen,’ riep iemand. De man leek wel dronken. Hij had een witgeverfd gezicht. Hij leek wel een beetje op een clown. ‘Spelen, spelen,’ riep hij weer, terwijl hij steeds dichterbij kwam. Hij danste een beetje. Toen begon hij speelkaarten om zich heen te gooien. Maar oh, we moesten maken dat we wegkwamen, want die speelkaarten waren gevaarlijke mesjes. Het leken wel werpsterren. We verscholen ons achter een paar machines. De machines werden geraakt, sprongen open, en rood sap begon te stromen. ‘Mis, mis,’ riep hij. ‘Kijk eens wat je doet. Je maakt alles kapot.’ Een van de professors had een afstandbediening waarin hij iets begon te typen. Gelukkig kon hij de clown stilzetten. Het bleek een robot te zijn.

We liepen verder in de speelgoed-fabriek, want we wilden nu toch wel het geheim weten. Daarna kwam er weer zo’n clown tevoorschijn, en de professor deed hetzelfde. Toen ineens zagen we allemaal mannen in glibberig witte pakken, met oranje laarzen en oranje helmen, tevoorschijn komen. Ik kende die mannen. Die werkten ook ergens in een chocolade-fabriek. Ook zij begonnen met de speelkaarten te werpen, maar gelukkig kon de professor hen allemaal stilzetten. Het waren robotten. ‘Chocola, heerlijke chocola,’ riep iemand. ‘En dan met koek erbij. Zo gezellig zijn wij.’ Een dikke clown kwam naar voren die een taartje at. ‘Taart, taart, appeltaart of frambozentaart, je zegt het maar, wij staan altijd klaar.’

Maar ook hij haalde speelkaarten tevoorschijn en begon die op ons af te werpen. De professor kon deze niet stilzetten. Weer werd een machine geraakt en sprong open. Ditmaal kwam er dik groen sap te voorschijn wat begon te borrelen. ‘Raak het niet aan, Elwin,’ zei de andere professor. ‘Het is terug-in-de-tijd-sap.’ Nee, dat moesten we inderdaad niet hebben. De professoren vulden een paar pistolen met het sap en spoten ermee op de dikke clown die direkt in het niets verdween, als in een flits. ‘Die gaat naar de geschiedenis terug,’ zei een van de professoren. Ik kreeg ook zo’n pistool. Na een tijdje hadden we een heleboel clowns en mannen met glibberig witte pakken met oranje laarzen en oranje helmen door het groene spuitsap in de geschiedenis gespoten. Er kwam telkens een heel dun straaltje uit het pistool.

Al gauw kwamen we in een andere zaal met machines. Helemaal bovenin, dichtbij het plafond was een kantoortje waarin militairen zaten. Een van de professoren schoot het glas kapot waarachter ze zaten, en de andere professor schoot met de groene straal. Direkt verdwenen ze in de geschiedenis. Maar toen gingen allemaal deuren open, en honderden soldaten renden de zaal binnen. ‘Hier kunnen we niet tegenop, Elwin,’ zei een van de professoren. ‘Laten we teruggaan.’

Hoofdstuk 4. De Broer van Pechonini

Snel schoten de professoren enkele cabines met groen sap open, en we verlieten het zaaltje, wat direkt vol begon te lopen. We moesten nu helemaal terug, want het groene sap begon zich overal te verspreiden. ‘Het is de daffia,’ riep een van de professoren, ‘de maffia van de soldaten.’

We moesten de lift nemen en hopen dat het groene sap niet sneller dan ons zou zijn. Grote delen van de ondergrondse wereld werden door het groene sap gegrepen en gingen de geschiedenis in. Waar zou dit op uitlopen? Een enorme spin die op een krab leek stond op het punt het hele rijk van de rode strepen te verslinden. Het dier was groen als een soldaat. Hij leek immuun te zijn tegen het groene sap. Het spoot uit zijn tentakels en uit verschillende gaten in zijn lichaam. Ook spoot het uit zijn ogen. ‘Ga weg,’ brulde het dier. ‘Laat de daffia met rust.’

Boven op het dier was een kleine glazen cabine waarin wat lachende soldaten zaten. ‘Ik dacht dat de kaffia alles voor het zeggen had,’ zei ik tegen de professoren. We moesten ervoor zorgen dat we niet door het spuitende groene sap werden geraakt, want dan was het afgelopen.

‘We moeten zo snel mogelijk naar Pechonini,’ zei een van de professoren. Daar kwam Pechonini al aanrennen.

‘Een aanval van de daffia,’ zei een van de professoren tegen Pechonini.

‘Dat moet van mijn broer zijn,’ zei Pechonini. ‘Die had ook een ondergrondse wereld. Die woont een paar straten verder. We moeten direkt naar hem toe.’

Snel renden ze van de zolder af naar beneden en renden door wat tuinen heen naar het

huis van de broer van Pechonini.

‘De daffia, wat is dat?’ schreeuwde Pechonini naar zijn broer. Ergens op het zolderdak ging een raampje open. Na een tijdje ging de deur open. Net op tijd, want het groene sap was al bijna tot hun schoenen gekomen. De straten lagen er al vol mee. ‘Kom maar mee, naar boven,’ zei de broer van Pechonini. Toen we binnen waren sloot ik goed de deur achter ons dicht. Op het zolder was een hele grote tafel aan de zijkant, die uit de muur kon klappen. Het was een hangtafel, en er stonden allemaal kleine speelgoedsoldaatjes op, en ook kleine speelgoedridders en kleine speelgoedpiraatjes. ‘Luister Pechonini,’ zei z’n broer. ‘De daffia wil de wereld overnemen. Ze willen heersen over het groene sap. Maar we hebben ook nog de zaffia, de maffia van de piraten, en de traffia, de maffia van de ridders. Laten we naar de lift gaan.’

Ook de broer van Pechonini had een verborgen lift achter de douche. Al snel kwamen we in zijn ondergrondse wereld, vol van de zaffia en de traffia. Overal waren ridders en piraten.

‘Broer, waarom doe je dit?’ vroeg Pechonini. ‘Ik weet dat jij hier achter zit.’

‘Ach,’ zei de broer van Pechonini. ‘ik had je al zo’n tijd niet meer gezien. Ik wilde je toch nog even laten zien dat ik hierin het beste ben.’

‘Wat heb je met mijn wereld gedaan?’ vroeg Pechonini. ‘En wat doe je met het rijk van de rode strepen?’

Even later kwam het groene sap ook al binnen in de wereld van de broer van Pechonini. ‘Laten we weer naar de lift gaan,’ zei hij. Ditmaal gingen we nog dieper. ‘Ik heb mijn eigen kaffia,’ zei de broer van Pechonini. ‘Misschien weten die raad.’

‘Ik dacht dat je dit allemaal zelf had gemaakt, broer,’ zei Pechonini.

‘Ja, maar ze leren allemaal door. Sommigen zijn zelfs slimmer dan mij geworden,’ zei de broer van Pechonini. ‘Dat noemen ze kunstmatige intelligentie. Maar er zitten ook buitenaardse wezens tussen, die een plaats hebben gekregen in mijn wereld.’

‘En die bestuur jij niet?’ vroeg Pechonini.

‘Nee, natuurlijk niet,’ zei de broer van Pechonini. ‘Hoe kan ik dat allemaal

besturen ?’

‘Nou, door apparaten,’ zei Pechonini.

‘Nee, broer,’ zei de broer van Pechonini, ‘zo werken die dingen niet. Die buitenaardse wezens komen hier vaak binnen met veel betere apparatuur. We kunnen allemaal van elkaar leren.’

Na een tijdje waren we bij de kaffia terechtgekomen, waar we allemaal wat koffie kregen. De kaffia verfde ons op met rode strepen, zodat we veilig zouden zijn tegen het groene sap. ‘Met de rode stralen proberen we het groene sap zo snel mogelijk weer onschadelijk te maken,’ zei de kaffia.

‘En wie zijn die mannen met die glibberig witte pakken en die oranje laarzen en oranje helmen ?’ vroeg ik.

‘Oh, dat is de kraffia,’ zei een indiaan. ‘Dat is de maffia van de winkeliers. Het zijn een soort tovenaars. Als iemand vaak in hun winkels komt, dan kan zo’n persoon zelf ook in een produkt veranderen. Dat noemen ze ‘staffen’. De persoon kan dan overal in veranderen, en weer doorverkocht worden voor gebruik. Het woord ‘staffen’ komt van ‘staffia’, dat is de maffia van de politie. De kraffia en de staffia werken met elkaar samen. De kraffia, de maffia van de winkeliers, die tovenaars zijn, gebruiken de staffia, de maffia van de politie, als een soort toverstafjes.’

‘Verschrikkelijk,’ zei ik. Dan mochten we van geluk spreken dat we daaraan ontkomen waren. De indiaan had het ook nog over de paraffia, de maffia van de arabieren. Zij gebruikten de lurfia, de turfia en de rurfia. De lurfia was de maffia van de chirurgen, de turfia was de maffia van de artsen, en de rurfia was de maffia van de tandartsen. Het hoofd van de paraffia was een sultan. En hij had hulp van twee hele gevaarlijke reuzen. Die konden klemmen om je hoofd zetten, en zo je hoofd pletten door de klemmen op te schroeven. Dat konden ze zelfs met hun vuisten. De hoofdenpletters werden ze genoemd, en dan vraten ze je hersenen op die daardoor uit je hoofd kwamen. Ze werden ook wel de hersen-eters genoemd. Het waren kannibalen.

Maar dan was er nog de naffio, de maffia van de kermis. De naffio gebruikte weer de kraffia en de paraffia. De naffio was de maffia van de zigeuners, en die stonden direkt onder de kaffia, de maffia van de indianen. De naffio werkte weer samen met de zaffio, de maffia van de rechters. Die hadden vaak hun verborgen apparaten in de kermismachines staan. Vaak verdwenen er wezens in die machines door de vele maffias. Sommigen hadden het ongeluk ergens in te veranderen. Sommigen werden

zelf een machine, of veranderden in een prijs van een kermistent, in kermis-voedsel, of iets anders. Ik vond het verschrikkelijk, en vroeg me af wat we eraan konden doen.

De indiaan vertelde dat de enige oplossing de ruimte-machine was. Dat was een machine waardoor je op de best verborgen plekken kon komen. We moesten naar het diepste punt van de ondergrond, waar we veilig zouden zijn tegen de maffias. De machine werkte door krachtige rode stralen. We moesten in een cabine gaan zitten, in een soort lift, en die werd zo de diepte in gestraald. De cabine vloog in een soort put, waar hij door rode stralen werd opgevangen, en toen naar beneden werd gezogen. Zo kwamen we in een wereld die Vodus heette. We kwamen hier op de rand van ruimte. Hier stopte alle ruimte bij een soort waterval van rode stralen die een muur vormde. Hier stopte alles. Daar moesten we het mee doen.

Hoofdstuk 5. De Droommachines

Ik probeerde hier de maffias te vergeten, en ik hoopte maar dat Pechonini niet nog een broer had die roet in het eten zou kunnen gooien. We wisten dat we niet meer terugkonden naar boven. Het was daar veel te gevaarlijk. Om ons heen begonnen zich de muren van rode stralen te vormen, en gelukkig hadden we veel ruimte. We leefden nu in een soort kubus. Er waren hier veel meer rode stralen dan boven. We waren hier in het diepste punt van de ondergrond van het land van de rode strepen terecht gekomen. We konden niet verder, en we konden ook niet meer terug. Vodus was een prachtige wereld met prachtige oerwouden. Het was een rode wereld. Ik ging direct op onderzoek uit. Ik wilde weten waar ik terecht was gekomen. Er waren hier prachtige rode stadjes. Op een bord las ik : ‘Welkom bij de Dolonga, de maffia van de vleugelloze vliegen.’

‘Dat begint al goed,’ dacht ik. ‘Weer een maffia.’ Maar ja, niet alle maffias waren slecht, want de kaffia, de maffia van de indianen, had ons goed geholpen. Een garage-deur ging open. Een man met een lange jas en een hoed liep naar buiten met een grote sigaar in zijn mond. ‘Bedankt, meneer Petersen,’ zei hij, en reed even later in zijn grote lange auto weg. Het was nogal een luxe, dure auto, een Karcedes. Ik begon maar wat door de winkelstraten te slenteren. Er waren hier ook speelgoed-winkels, maar speelgoed verkochten ze eigenlijk in alle winkels. Ze verkochten hier ook vleermuis-vleugels. Tot mijn verbazing had ik geld in mijn zak, en kocht een paar vleermuis-vleugels. Buiten probeerde ik ze meteen uit. Een vlinder zag het, en vroeg of ik met haar mee wilde naar haar huisje. Na een tijdje dronk ik wat thee met haar in de woonkamer. ‘Welkom in Vodus, Elwin,’ zei de vlinder. ‘Ik hoop dat je het naar je zin zult hebben.’ Ik bleef een tijdje bij de vlinder logeren, en elke dag gingen

we winkelen. Dat was wel leuk met een echte vlinder. Ook liet ze me veel van de omgeving zien, en een heleboel andere gebouwen. Op een dag liet ze me een gebouw zien waar wezens die problemen hadden geholpen werden. Een vriendin van haar werkte daar, een hele aardige vrouw. Ze was heel lang. Daarna zijn we met z'n drieën naar het bos gegaan, waar een rivier was. Ook in het bos waren wat gebouwen waar wezens geholpen werden die problemen hadden. Zo reden we door het bos in de auto van de vriendin van de vlinder naar een volgend stadje. Daar gingen we een bibliotheek in. De vriendin van de vlinder wilde me iets laten zien. Toen zag ik het. Er stonden daar een heleboel Elwin boeken. Ik glimlachte. Die kwam ik ook overal tegen. Ook liepen we langs wat scholen. Boven op die scholen waren winkels en weer gebouwen voor wezens die problemen hadden. Het was een heel groot centrum. Door wat gangen liepen we richting een grote brug. Toen we over de brug waren kwamen we in een woonwijk terecht. Hier woonde de vriendin van de vlinder. We zouden een paar dagen bij haar logeren.

Achter de woonwijk was weer een brug, en daarachter waren allemaal hoge flats. Hier woonden nog veel meer vrienden van de vlinder. De dagen erna gingen we nog naar wat andere stadjes. Zo leerde ik Vodus kennen. Sommige stadjes lagen diep in het oerwoud, en stonden vol met bomen, bloemen en struiken. Sommige stadjes konden we alleen maar bereiken met een trein of een tram. Overal waren prachtige vlinders. Vlinders waren zulke prachtige beesten. In de riviertjes waren soms kleine eilandjes waar we met bootjes naartoe konden. Gelukkig waren die riviertjes niet groot en er waren ook geen gevaarlijke zeeën. Ook waren er geen woestijnen. Alles werd prachtig en ongevaarlijk gehouden door de rode stralen. Het was hier een veilige wereld, een rustige wereld. De stralen kwamen hier uit de grond en waren allemaal om ons heen. Je kon niet diep onder de grond gaan, want daar waren de watervallen van de rode stralen, de rand van de ruimte. Alles rook heerlijk naar bloemen. Elk stadje had weer andere soorten bloemen.

De treinen brachten ons overal naartoe. Het was een grote wereld. Er waren geen vliegtuigen, en hoog vliegen kon je er ook niet. Alles was overdekt. In sommige stadjes waren grachten waar boomstammen boven zweefden waar je naartoe kon vliegen om erop te klimmen. Het waren een soort schommels. Het was een wereld van insecten, van paarden met vleugeltjes, ook van hobbelpaardjes met vleugeltjes en hobbelpanters, hobbelleeuwen en hobbeltijgers, allemaal met vleugels, als insecten. Het was een wonderlijke wereld. De paardenvliegen waren als muggen. Ze konden steken en zoemen. Ook konden ze verhalen vertellen. Ze gaven vaak les aan de kinderen. Ook waren er konijnen met vleugeltjes, en hobbelkonijnen.

Hier en daar stonden ze ook in draaimolens. Er waren veel draaimolens in Vodus. De kermessen waren hier heel anders als in de andere werelden. Vaak waren de machines wit en roze, bijna altijd. Ook was er heel ander speelgoed, en heel andere speeltuinen. Vaak waren de speeltuinen ommuurd, en moest je eerst door een deftige gang. Ook in

de huizen waren er altijd speelmachines en droommachines. Die stonden in speciale kamers. Voor de kinderen was dat erg belangrijk. Zo groeiden ze goed op. De kinderen waren lief hier en zorgzaam, allemaal dankzij deze machines. De machines hadden hen dat geleerd. Ook waren er veel sportvelden waarop de kinderen konden spelen, maar daar werden hele andere sporten gedaan dan in de andere wereld, met hele andere regels. In de centrum van de steden waren vaak markten waarop de kinderen allerlei dingen konden kopen en allerlei spelletjes konden doen.

Ik was blij dat ik in deze wereld terecht was gekomen. Ik wilde hier niet meer weg. Maar natuurlijk was ik op zoek naar nog diepere geheimen. Deze wereld was zo zo groot. Het was de grootste wereld waar ik ooit was geweest.

Einde

Elwin

En de Tijdmachine

Hoofdstuk 1. In het Oerwoud

Hoofdstuk 2. In de Chocoladefabriek

Hoofdstuk 3. De Feeën

Hoofdstuk 4. Het Land van de Rode Strepen

Hoofdstuk 1. In het Oerwoud

Elwin vroeg zich af waar hij terecht was gekomen. Hij was hier helemaal alleen in een diep oerwoud. Zijn helicoptertje begon vreemd te doen, dus hij moest wel landen. Na een tijdje was Elwin omringd met aapjes. ‘Breng hem naar de koning,’ riep iemand. Ineens keek Elwin tegen een reus van een neger aan gekleed met wat dierenhuiden. Hij had een grote speer in zijn hand. De aapjes leken hem te gehoorzamen, en brachten Elwin naar een kleine piramide waar een oude man zat.

‘Wat fijn dat je eindelijk bent gekomen, Elwin,’ zei de oude man.

Elwin snapte er niets van. Hoe kon deze man hem nu kennen? Maar direkt haalde de man een Elwin-boek tevoorschijn, en toen wist Elwin genoeg. De man wist natuurlijk waar Elwin terecht zou komen.

Elwin glimlachte. ‘Noem mij maar professor,’ zei de man. ‘De negers denken dat ik hun koning ben, en ik laat ze dat maar denken. Ook ik ben eens met mijn helicopter neergestort en kwam hier terecht. De negers lieten mij wat Elwin-boeken lezen, en ik kwam erachter dat jij hier ook snel zou komen.’

Elwin glimlachte. ‘Nou, ik ben niet van plan hier altijd te blijven. Ik ben op doortocht, ziet u,’ zei Elwin.

‘Van mijn hellicopter is niet meer veel over,’ zei de man. ‘Maar ik kan sommige onderdelen wel gebruiken om jouw hellicopter te herstellen.’

‘Dat zou geweldig zijn, professor,’ zei Elwin.

‘En niet alleen dat, Elwin,’ zei de professor. ‘Ik kan er zelfs een tijdmachine van bouwen.’

‘Nou, dat zou helemaal mooi zijn, professor,’ zei Elwin.

De professor rommelde even voor een paar uurtjes aan Elwin's hellicopter, en toen was de tijdmachine klaar. In de hellicopter brandden allemaal kleine lampjes, en het was een gigantisch dashboard geworden. ‘Oh,’ zei Elwin, ‘dat moet u me dan allemaal wel even uitleggen, hoe het allemaal werkt.’ Er zat een teller op waarmee je de tijd kon instellen waar je naartoe wilde gaan.

‘Ik kom zelf uit de toekomst, Elwin,’ zei de professor.

‘Oh, ik zou zelf ook zo graag naar de toekomst willen,’ zei Elwin.

‘Ga maar zitten,’ zei de professor. ‘Dan laat ik het je zien.’

Op een beeldscherm kreeg Elwin allemaal tafereeltjes te zien. ‘Laten we een paar duizend jaar in de tijd reizen,’ zei de professor. ‘Dan komen we in een gloednieuw Brannan terecht.’

De professor toetste even wat cijfers in, en daar gingen ze. De hellicopter ging als door een wolk, en toen waren er allemaal flitsen. Brannan bestond uit prachtige oerwouden met een heleboel oerwoudsteden. ‘Wonderlijk,’ zei Elwin. ‘Er zijn nu alleen nog maar smalle riviertjes en kleine meertjes. En alles ziet er zo groen uit. En we hebben prachtige bergen.’

‘Vulkanen, Elwin,’ zei de professor. Elwin werd helemaal warm van binnen. ‘Die vulkanen zijn heel belangrijk, Elwin. Ze hebben een grote rol gespeeld in het droogleggen van de zeeën en de grote meren en rivieren.’

‘Oh, ik dacht dat de wolkenmannen dat deden,’ zei Elwin.

‘Nee,’ zei de professor. ‘Er waren een heleboel delen die ze niet konden droogleggen, en daar waren de vulkanen voor.’

‘Maar dat is geweldig, professor,’ zei Elwin.

‘En vele beesten die in de zee woonden en daardoor afschuwelijk kwaadaardig waren wonen nu in de vulkanen waar ze veel vriendelijker zijn, omdat ze het daar veel beter naar hun zin hebben,’ zei de professor.

‘Wonen er ook draken in de vulkanen?’ vroeg Elwin.

‘Ja,’ zei de professor, ‘een heleboel. Maar ze zijn wel vriendelijk, hoor.’

‘Hoei,’ zei Elwin.

‘Het is belangrijk dat alle bergen vulkanen worden,’ zei de professor. ‘Dan voelen de beesten zich veel meer op hun gemak, en dan kunnen de grootst mogelijke oceanen drooggelegd worden.’

‘Maar hoe worden bergen vulkanen?’ vroeg Elwin.

‘Tijd, Elwin, door heel veel tijd,’ zei de professor. ‘En daar hebben we tijdmachines voor.’

‘Professor, dat is geweldig,’ zei Elwin, ‘maar zijn vulkanen niet gevaarlijk?’

‘Nee hoor,’ zei de professor, ‘als er maar voldoende vulkanen zijn dan is er niets aan de hand. Ze zijn alleen gevaarlijk als ze alleen komen te staan, want dan kunnen ze overstromen, oftewel uitbarsten.’

‘Dus door de vulkanen-ketens wordt alles opgelost, en die ontstaan door de tijdmachines?’ vroeg Elwin.

‘Precies, Elwin,’ zei de professor.

De vulkanen zagen er ook erg rustig uit, en ze stonden allemaal naast elkaar. ‘Elwin,’ zei de professor, ‘als er genoeg vulkanen zijn dan kunnen er zelfs steden op gebouwd

worden, zonder dat er enig gevaar is. De steden zullen zo altijd genoeg energie hebben.'

'Oh, dat is wel slim,' zei Elwin.

'Laten we nog een paar duizend jaar verder gaan,' zei de professor, en drukte weer wat knopjes in. Weer gingen ze door een wolk heen, en weer waren er bliksemschichten, waarna ze boven een ruimte zweefden vol met vulkanen waarop steden waren gebouwd. Langs de vulkanen lagen oerwouden in diepe valleien. 'Prachtig,' zei Elwin.

'Het vuur is zelfs niet gevaarlijk meer,' zei de professor, 'en in lava kun je gewoon je handen wassen. Dat komt allemaal door de verbinding tussen de vulkanen.' Elwin zag wat bruggen tussen de vulkanen liggen.

Hoofdstuk 2. In de Chocoladefabriek

'Brannan,' zei de professor, 'is nu het hele universum. Er zijn geen oceanen meer, geen sterren meer. Alles is nu een grote planeet die het hele universum vult en het hele universum is. De lucht is nu niet meer oneindig. Alles eindigt tegen een harig plafond met juwelen. Die juwelen zijn ook steden, en de harige velden eromheen is de wildernis.'

'Dus Brannan ligt in een soort schelp of cocon?' vroeg Elwin.

'Precies,' zei de professor. 'Er is nu grond boven en onder.'

'En waar komen we terecht als we ons een weg graven door het plafond, de harige wildernis?' vroeg Elwin.

'Dat kunnen we wel proberen,' zei de professor, en vloog richting de harige wildernis in de lucht. Alles leek hier te branden, maar de professor zei dat het vuur niet gevaarlijk was. De professor vloog snel door wat bochten heen, en uiteindelijk kwamen ze onder de grond terecht, gewoon hoog in de lucht. Weer moesten ze door allerlei bochten heen. Even later stonden ze met de helicopter op een hoge duin. Voor hen lag een strand met een zee. Het was er verschrikkelijk warm, bijna heet.

‘Wat krijgen we nou,’ zei de professor. ‘Dat wist ik niet.’

Elwin glimlachte. ‘Kom professor, laten we uitstappen. Ik heb wel zin om wat te gaan zwemmen.’

En dat deden ze. De professor ging aan het strand zitten, en Elwin ging de zee in. Het was hier heel ondiep, en het water was lekker warm. Ze waren hier in de bovenwereld.

Een eindje verderop stond een piratenschip waar Elwin en de professor even later naar toegingen. Maar plotseling zagen ze wat piraten die in de heli-copter stapten en er mee weg vlogen.

‘Daar gaat onze tijd-machine,’ zei de professor.

‘Ach professor,’ zei Elwin. ‘We zullen het hier best naar onze zin hebben.’

‘Oh, kijk eens,’ zei de professor toen ze even later het piratenschip waren binnengegaan. ‘Allemaal tijd-machines binnenin. Die kunnen we wel gebruiken.’

Elwin en de professor besloten met het schip de zee op te gaan. De professor ging direkt met de tijd-machines aan de gang. Het was een rustige, kalme zee. In de verte lagen wat eilandjes. Boven hen was weer een enorm harig plafond met juwelen. Het leek wel op een schelp of cocon met vele lagen.

Met de tijd-machines konden ze heel makkelijk het gebied afzoeken. Boven de volgende laag met harige wildernissen lag weer een strand met een zee, een grote bovenwereld. Er waren vele verdiepingen. Elwin wilde voorlopig niet terug. Het was hier veel te spannend. Ook de professor had er wel lol in. Met het piratenschip reisden ze van bovenwereld tot bovenwereld, en kwamen steeds verder in de tijd terecht. ‘Verder in de tijd is dit allemaal drooggelegd,’ zei de professor. ‘En vulkanen met oerwouden komen ervoor in de plaats, en natuurlijk worden er op de vulkanen weer steden gebouwd.’

Na een tijdje werd het piratenschip uit een reusachtige machine getrokken. Het bleek dat Elwin en de professor in een chocolade fabriek waren. Overal om hen heen liepen mannen in glibberig witte pakken met oranje laarzen en oranje helmen. Ook liepen er een heleboel wezens rond die geheel van chocolade waren. Elwin en de professor renden zo snel mogelijk de fabriek uit. Ook buiten waren er een heleboel chocolade

wezens. ‘Breng hen naar de koning, de koning,’ riepen ze. ‘En naar de koningin,’ riep iemand anders. Elwin en de professor werden gegrepen en werden een wit gebouw ingedrukt waar een man van chocolade en een vrouw van chocolade op tronen zaten. ‘Wel heb ik ooit,’ zei de man van chocolade. ‘Hoe zijn jullie hier gekomen?’

‘Door een tijdmachine, majesteit,’ zei de professor.

‘Welkom in chocolade land,’ zei de man van chocolade. Elwin en de professor kregen al gauw een huisje van chocolade waar ze mochten wonen. Alles was hier van chocolade. Zelfs hun bed.

‘Ik hoop niet dat ik hier misselijk ga worden,’ zei Elwin.

‘Ach welnee,’ zei de professor. ‘Hier kennen ze geen misselijkheid. Je kunt eten zoveel je wilt, en alles groeit weer aan.’

‘Hoe weet u dat?’ vroeg Elwin.

‘Ach, veel over gelezen,’ zei de professor. ‘Er waren altijd al theorieën dat de buitenste schil van Brannan een chocolade wereld zou zijn, en dat Brannan zelf gewoon een gigantische chocolade machine is.’

‘Wat vreemd,’ zei Elwin.

‘Maar wel lekker,’ zei de professor, die een hap uit de muur nam. Elwin ging vroeg naar bed, en at een stuk van zijn bed op.

De volgende dag waren ze allebei vroeg op. ‘Elwin,’ zei de professor. ‘Ze hebben ons schip ingepikt, maar laten we nog eens een kijkje nemen in die chocolade-fabriek. Ik denk dat het daar helemaal volstaat met tijdmachines.’ De wezens die daar werkten waren als robotten. Ze leken helemaal niet op Elwin en de professor te reageren. Na een tijdje lopen kwamen ze in een enorme hal, waar allemaal tijdmachines stonden waarin chocolade aan het pruttelen was. ‘Die tijdmachines gebruiken ze om chocolade mee te maken,’ zei de professor. Ook stond er in de hal een grote witte heli-copter met een heleboel tijdmachines binnenin. ‘Na een tijdje zal dit allemaal weg zijn,’ zei de professor. ‘De tijd rekt hier volledig mee af. Ze gebruiken Brannan als een chocolade machine, en dat is natuurlijk niet de bedoeling. De tijd in Brannan loopt heel traag, terwijl hier alles heel snel gaat.’

‘Waar zal het dan allemaal in gaan veranderen?’ vroeg Elwin.

‘Kom maar mee,’ zei de professor, ‘dan laat ik het je zien.’

Hoofdstuk 3. De Feeën

De professor stapte in de heli­copter terwijl Elwin hem volgde. Door een paar knopjes in te drukken ging er een grote garage-deur open en reden ze naar buiten. Snel stelde de professor de tijd­ma­chine in op duizenden jaar verder. Floep, daar waren ze ineens boven een reusachtige zee, en alles rook naar peper­mint. Weer drukte de professor op wat knopjes en stelde de tijd­ma­chine in op duizenden jaren verder. Ook was er een schuifknop waarmee je snel miljoenen jaren verder kon. ‘Oh, zit daar maar niet aan, Elwin,’ zei de professor, ‘want als dat misgaat, dan schieten we miljoenen jaren terug in plaats van vooruit. Er wordt altijd voor ge­waarschuwd niet te snel in de tijd te reizen, anders kan de machine het niet bijhouden, en gaat alles andersom.’

‘Zie je,’ zei de professor. ‘Tijdreizen is net zoiets als toveren. Ik denk dat we een cirkel hebben gemaakt, Elwin. We zijn nu terug in het begin, toen Brannan nog een klein ondergronds stadje was.’ Door de mist kon Elwin het stadje zien.’

‘En verder terug?’ vroeg Elwin.

Op een scherm zagen ze een fee met de vleugels van een lieveheersbeestje. ‘Dat is de goede fee, Brannan,’ zei de professor. ‘Is ze niet prachtig? Zij bouwde eens het stadje Brannan, als een schuilplaats voor iedereen die door sluwe en gemene beesten werden lastig gevallen.’

Ze vlogen door naar een soort ziekenhuis waar de goede fee soldaatjes verzorgde. ‘Dag Brannan,’ zei de professor toen hij uit de heli­copter stapte. Brannan had hen al zien aankomen en stond al bij de deur.

Toen ze binnen waren vertelde Brannan honderduit. Ze zorgde erg goed voor de soldaatjes. ‘Over miljoenen jaren zal Brannan een universum zijn waar iedereen veilig kan wonen,’ zei de goede fee.

‘Waarom ga je niet met ons mee?’ vroeg de professor. ‘Buiten staat onze tijd­ma­chine.’

Dat liet Brannan zich geen twee keer zeggen. Ze wilde direkt mee. ‘Lieve goede fee,’ zei Elwin. ‘Wij komen uit de toekomst, en het is daar zo prachtig.’

Niet lang daarna kon Brannan de prachtige oerwouden zien met de vulkanen waarop de steden waren gebouwd. Telkens weer gingen ze enkele duizenden jaren verder. Totdat ze ook boven de zee van pepermunt waren gekomen. ‘Er moet ergens een boom zijn, hoog in de lucht, waar we kunnen wonen,’ zei Brannan. ‘Er wonen daar prachtige vogels en er zijn daar prachtige bloemen. Bovenop die boom is een wereld die Taan Naat heet. Dat is het toekomstige Brannan.’

De goede fee liet een sieraad zien wat ze altijd om haar arm droeg, en waarmee ze miljoenen jaren in de toekomst kon kijken, maar daar komen kon ze niet. De professor liet haar de schuifknop zien waarmee ze miljoenen jaren verder konden reizen, maar de knop was te gevaarlijk om te gebruiken. Toen legde de goede fee het sieraad op de schuifknop en het paste er precies omheen. ‘Zo is het veilig,’ zei ze, en duwde heel voorzichtig de schuifknop omhoog. Een prachtige boom kwam op vanuit de zee, en groeide heel snel omhoog. De takken spreidden zich uit, en er begon zich een hele nieuwe wereld op de takken te openen. Dit was de wereld van Taan Naat. Door de takken en bladeren vlogen ze naar die wereld toe, en niet lang daarna stonden ze op een prachtig strand. Boven de zee zweefden wezens in hele lange jurken, wezens die op feeën leken. Een van de feeën kwam dichterbij. ‘Dat is mijn zus,’ zei Brannan. ‘Zij is Taan Naat.’

‘Eens ontvoerde een boze tovenaar haar, en zei dat ik haar pas over miljoenen jaren zou terugzien,’ zei de goede fee Brannan. ‘Gelukkig is dit met de tijdmachine wat sneller opgelost.’ Elwin glimlachte.

‘Ik ben vrij,’ zei Taan Naat met een zachte stem. ‘Dank jullie wel dat jullie gekomen zijn.’

‘Oh zus,’ zei de goede fee Brannan, en vloog haar in de armen.

‘De brug is gelegd,’ zei Taan Naat. ‘We zullen nu alleen nog maar dichterbij elkaar toegroeien. En door onze vriendschap zal de zee drooggelegd worden. Ik heb zo lang in deze zee opgesloten gezeten.’

‘Ik denk dat er een nog snellere manier is,’ zei de professor. Hij wees op de helikopter, en niet lang daarna zaten ze er allemaal in. ‘Met de tijdmachine is het zo gebeurd,’ zei hij. Hij drukte de schuifknop nog verder omhoog, en floep, de zee was

verdwenen. Er was nu een prachtig oerwoud met vele vulkanen. Maar toen ze nog verder in de toekomst gingen gebeurde er iets heel vreemds. De twee goede feeen waren ineens in vier dwergen veranderd.

‘Ik had het kunnen weten,’ zei de professor. ‘Dat deden die boze tovenaars vroeger wel vaker. Dan namen ze twee toverdwerfen en dan maakten ze er een fee van. En daarom hadden die feeen altijd heel veel pijn van binnen, omdat ze eigenlijk twee dwergen waren die aan elkaar vastzaten.’

‘Tjonge,’ zei Elwin. ‘Welkom.’

De dwergen waren erg blij. Ze waren eindelijk bevrijd. Een van de dwergen had nog een sieraad, en toen hij dat sieraad om de schuifknop heenlegde konden ze zelfs miljarden jaren in de toekomst reizen. En waar ze toen terecht kwamen? Overall waren oerwouden, en die oerwouden stonden vol met tempels. Die tempels stonden vol met beelden en geheimzinnige sieraden.

‘Oh ja,’ zei de professor, ‘dat gesteente is allemaal voortgekomen vanuit de vulkanen.’

‘Maar waar is het goed voor?’ vroeg Elwin.

‘Ja, je weet het he,’ zei de professor. ‘Die sieraden hebben invloed op de tijd. Ik kan het onderzoeken en een nog betere tijdmachine bouwen.’

‘Waar houdt het ergens op?’ vroeg Elwin.

‘Voorlopig nog niet,’ zei de professor. ‘We hebben veel te doen.’

Na een paar dagen had de professor een nieuwe tijdmachine gebouwd. In een grot. Hiervoor gebruikte hij ook veel onderdelen van de helicopter. De hele grot stond vol met apparatuur, die werkte door de geheimzinnige sieraden die ze in de tempels hadden gevonden. Maar er gebeurde helemaal niks. Wel kwamen er steeds meer apen een kijkje nemen. ‘Ik geloof dat we nu wel op de rand van de tijd terecht zijn gekomen. Misschien stopt hier wel alles,’ zei Elwin.

‘Ik denk dat je gelijk hebt, Elwin,’ zei de professor. ‘Ik denk ook niet dat we nog een tijdmachine nodig hebben. Alles is goed hier. Ik zou hier wel willen blijven voor de rest van mijn leven.’

‘Maar professor,’ zei Elwin, ‘denkt u niet dat we degenen die nog ergens vastzitten in de tijd moeten helpen?’

‘Natuurlijk,’ zei de professor. ‘Ik kan wel een apparaat bouwen waarmee we als het nodig is iemand uit de tijd kunnen opvissen.’

‘Dat zou geweldig zijn,’ zei Elwin.

Hoofdstuk 4. Het Land van de Rode Strepen

Voorlopig hadden ze het heel druk met het verkennen van de omgeving. Maar al gauw kwamen ze ook andere tijdreizigers tegen : de piraten die hun oude heliöchter hadden gestolen. Ook zij kwamen om onderzoek te doen in de tempels. Toen de piraten een tempel waren binnengelopen slopen Elwin en de professor stilletjes naar de heliöchter toe. Er stonden nu een heleboel soorten tijdachines in die de professor nog niet kende. Snel startte de professor de motor nadat ze naar binnen waren gegaan, en vloog weg. Er leken geen steden meer te zijn, alleen nog maar tempels, ook binnenin de vulkanen.

Snel vloog de professor een vulkaan binnen. De priesters keken er raar van op. Snel stapten de professor en Elwin uit. ‘Welkom in de tempel van Ko Pang,’ zei een priester.

‘Wij zijn op onderzoek uit in de verschillende oerwoud-tempels en vulkaan-tempels,’ zei de professor. ‘Wat is nu de beste plek om naartoe te gaan?’

‘Och,’ zei de priester. ‘Er zijn zoveel tempels en zoveel geheimen. De weg wijst zich vanzelf.’

Toen vlogen Elwin en de professor naar de volgende vulkaan waar ook een tempel was. ‘Welkom in de tempel van Xi Ning,’ zei een priester.

‘Hoeveel verschillende goden zijn er hier?’ vroeg Elwin aan de priester nadat ze waren uitgestapt.

‘Oh, miljoenen,’ zei de priester. ‘Ze moeten allemaal gunstig gestemd worden, anders zullen ze ons verwoesten.’

‘Waar komen die goden dan vandaan, en wie is hun oppergod?’ vroeg Elwin.

‘Ze komen uit het verleden,’ zei de priester. ‘En ze zijn woest. Niemand weet hoe hen tevreden te stellen. Er is een centrale tempel, de grootste van allemaal. Daar woont de oppergod Nac Puch. Hij is het meest woest van allemaal.’

De priester vertelde hen hoe ze daar konden komen, en na een tijdje landden ze daar met de heli­copter. Er hing een groot gouden bord boven de tempel waarin vreemde letters gekrast waren. Binnenin brandden allemaal vuren, meestal dicht tegen de muren aan. Een priester zei hen dat de goden allemaal zo woest waren omdat ze opgesloten zaten in de tijd. ‘Daar hebben we tijd­ma­chines voor,’ zei de professor.

‘Ik ben blij dat jullie gekomen zijn,’ zei de priester, en liet hen een aantal Elwin­boeken zien. Elwin glimlachte. ‘Wij hopen dat jullie wat voor de goden kunnen doen,’ zei de priester. ‘Wij als priesters zijn de troosters van de goden, maar eigenlijk zijn het geen goden. Het zijn de stemmen van hen die in de tijd opgesloten zitten.’

‘Laat de beste sieraden die jullie hebben maar zien,’ zei de professor. ‘Dan bouwen we ze in de heli­copter, en dan kan ik ze vanuit de tijd opvissen, zodat ze in de heli­copter terecht­komen.’

Na een tijdje had de professor er een cabine van gemaakt, en aan de zijkant van de cabine had hij de apparatuur geplant. ‘Ziezo,’ zei de professor. Na wat getypt te hebben kreeg hij een heleboel namen op het scherm van alle goden en de tijden waarin zij zich bevonden. Het waren gewoon indianen die in de problemen terecht gekomen waren. Sommigen waren in een rots opgesloten. Anderen waren in een put gevallen, en weer anderen waren verdwaald op zee. Na een tijdje stonden er grote groepen indianen naast de tijd­ma­chine. Ze moesten er wel om lachen dat ze in de vele tempels als goden werden aanbeden. Ook Elwin, de professor en de priesters konden er wel om lachen, maar plotseling stonden de piraten in de deuropening die er niet zo om konden lachen. ‘Waar is onze heli­copter?’ vroegen ze. Toen ze de tijd­ma­chine zagen begonnen ze het ding direkt in puin te slaan.

‘Wat moet dat,’ zei de professor. Maar er waren ineens zoveel piraten dat ze daar niet tegenop konden. Ook de priesters en de indianen konden er niet veel tegen beginnen. De piraten hadden geweren en pistolen. Iedereen werd meegenomen en naar een grot gebracht. Voor de grot werd een steen gerold, maar midden in de nacht kwamen er grote apen die de steen weer wegrol­den en hen meenamen. Niemand wist wie die

apen waren of waar ze vandaan kwamen. Het waren reuzen-apen. Niet lang daarna kwamen ze in een grot die vol stond met tijdmachines. Hier was ook een andere professor. Deze professor was hier ook ooit door het tijdreizen terechtgekomen. ‘Goed dat jullie er zijn,’ zei de professor. Ook hier zag Elwin een paar Elwin-boeken liggen.

‘Dag professor,’ zei Elwin. ‘Is het waar dat we hier op de rand van de tijd terecht zijn gekomen ? Stopt het hier allemaal ?’

‘Inderdaad, Elwin,’ zei de professor. ‘Dit is wat ze de rode lijn noemen. Dat is een krachtveld opgewekt door deze tijdmachines. Als je door dat krachtveld heengaat kun je nooit meer terug in de geschiedenis, maar je kunt wel iemand uit de geschiedenis halen.’

‘Maar is hier dan helemaal geen toekomst meer ?’ vroeg Elwin.

‘Dit is de toekomst,’ zei de professor. ‘Tijd stopt hier. Dingen kunnen nog wel veranderen, en dat gebeurt door de blauwe lijn, een ander krachtveld.’

‘Dus we kunnen nooit meer terugvallen in de tijd ?’ vroeg Elwin.

‘Practisch niet,’ zei de professor. ‘Er is alleen een gevaar. Er komen hier soms piraten die de groene lijn kunnen opwekken. Dat is een krachtveld waarmee ze iemand weer terug kunnen stralen in de tijd.’

‘Goede genade,’ zei Elwin. ‘We waren al in de handen van zulke piraten gevallen, maar de reuzenapen hebben ons gered.’

‘Ja,’ zei de professor, ‘die heb ik naar jullie toegezonden. Ik had het namelijk op een scherm gezien. Gelukkig hebben ze de groene straal niet gebruikt, maar sommige piraten hebben zulke pistolen.’

‘Verschrikkelijk,’ zei Elwin. ‘Hoe kunnen we ons daar tegen beschermen ?’

‘Dat kan alleen als je naar het land van de rode strepen gaat,’ zei de professor, ‘daar waar de rode stralen zijn.’

‘En hoe komen we daar ?’ vroeg Elwin.

‘Achter deze grot is een grot met rode stralen, en dan gewoon het pad volgen,’ zei de professor.

Niet lang daarna waren ze in het land van de rode strepen. Hier konden de piraten niet komen, en al helemaal geen groene stralen. De wachters van dit land waren vreemde apen, met lange dunne rode speren waarmee ze marcheerden. Ook de hekken waren gemaakt van lange dunne speren, als tralies met hele scherpe punten.

Elwin had het erg naar z'n zin in het land van de rode strepen, en kon het erg goed vinden met de apen. De koning van het land was een vlieg. De vlieg had geen vleugels, maar wel een heel lang lijf, en zat op een houten troon. De wachters van het paleis waren koek-ape. Dat waren apen die geheel van koek waren gemaakt.

Op een dag had de koning een kadootje voor Elwin. Een koek-aap kwam het brengen. Het kadootje lag op een rood fluwelen kussentje. Het was een boek, een Elwin-boek, waarin precies beschreven stond hoe Elwin in het land van de rode strepen was gekomen. Elwin was er erg blij mee. Het heette : Elwin en de Tijdmachine. En de koning had ook in het boek geschreven dat hij er voor zou zorgen dat alle lieve kinderen het verhaal van dit boek eens zouden horen of lezen. En zo kwam een mooi verhaal ten einde, een avontuur waar Elwin nog vaak aan zou terugdenken. Natuurlijk bewaarde Elwin het boek wat hij van de koning had gekregen goed.

Einde

Elwin

En de Rode Steen

Hoofdstuk 1. De Keizer van Brannan

Hoofdstuk 2. De Raadsheer van de Keizer van Brannan

Hoofdstuk 3. De Neushoorn-Wachters

Hoofdstuk 4. De Thee-Fee

Hoofdstuk 5. De Nachtwachters

Hoodstuk 1. De Keizer van Brannan

Na vele jaren ging Elwin weer eens terug naar Brannan. Hij deed dit samen met Sandra in een helicoptertje. Uiteindelijk kwamen ze in een groot oerwoud terecht en hoopten dat dit Brannan was. Na nog een tijdje vliegen kwamen ze aan in een stadje genaamd Promenade. Hier scheen de keizer van Brannan te wonen. Elwin had de koning van Brannan al wel eens ontmoet, maar de keizer nog nooit. In de loop der jaren was Brannan een stuk groter geworden, ook met name doordat de wolkenmannen ook nog andere muren hadden weggehaald.

Wat Elwin opviel was dat er veel brugboten waren. Ze leken wel een beetje op grote trams op hoge bruggen die niet alleen door de oerwouden heengingen en door de steden en dorpen, maar ook over het water en zelfs onderwater. De keizer van Brannan was een aardige man. Hij maakte veel tijd voor Elwin vrij.

‘Elwin,’ zei de keizer. ‘Er is hier een grote oorlog geweest. Ik wil dat je dat zal weten. De wolkenmannen hebben uiteindelijk alle grote vorsten van Tifiaf onttroont. Nu regeren de wolkenmannen in Tifiaf.’

Elwin glimlachte. Hij wist dat er al heel lang een oorlog was tussen Tifiaf en Brannan, maar hij wist dat het ook weer goed zou komen. Hij herinnerde zich maar al te goed hoe hij zelf eens in Tifiaf was geweest. De wezens daar waren nogal erg gehecht aan rust, en die rust zag hij hier nu ook in Brannan. De dingen waren dus goedgekomen.

De keizer van Brannan was getrouwd met de konijnenfee, die Elwin ook nog wel kende. Zij was hier nu de keizerin. Elwin was best wel trots op haar. Promenade was een prachtige stad waarin ze woonden. Ze hadden een prachtig paleis, zeer reusachtig. De wolkenmannen hadden Brannan zo groot gemaakt door zoveel muren af te breken dat zelfs geheel Izu in Brannan was ondergebracht, en Tifi af behoorde nu ook tot Brannan. De keizer van Brannan was eigenlijk de opperkeizer van allemaal. En dat verdiende hij ook wel, want hij was een bijzonder aardige en wijze man. Er behoorde naar hem geluisterd te worden. Maar de keizer van Brannan was al erg oud geworden, en zou stoppen met zijn werk. Een wolkenman zou de nieuwe regeerder van Brannan worden. Zo was dat afgesproken.

Zodra de wolkenman over Brannan zou regeren zou hij samen met de konijnenfee met gemak de Drokelaar en het hele rijk Adaka in Brannan kunnen brengen. Elwin vond dat een goed idee.

Elwin en Sandra kregen een prachtige kamer waarin ze konden logeren. In de kamer waren veel boekenkasten met veel boeken over Brannan waarin Elwin kon lezen. Vaak las hij dan voor aan Sandra. Op een dag klopte de keizer van Brannan aan.

‘Elwin,’ zei hij. ‘Het is nu bijna tijd dat ik aftreed. Morgen zal een wolkenman mijn plaats overnemen, en ik wil graag dat je er bij bent. Jij hebt in de loop der tijden zoveel voor Brannan gedaan, en wij vinden het een hele eer dat dan de Drokelaar en het hele rijk Adaka tot Brannan zal behoren.’ Elwin glimlachte. ‘Er is zoveel wat we dan kunnen doen, keizer,’ zei Elwin.

De dag erna was er een groot feest in Promenade. De keizer werd bedankt voor alles wat hij had gedaan voor Brannan. De oorlog die zo lang had geduurd was voorbij. De keizer kreeg vele kadoos, en al gauw kwam de nieuwe regeerder, een wolkenman zich voorstellen. ‘Kozo’ heette hij. Hij was een tovenaars die vroeger zelfs nog had lesgegeven aan Klaas Vaak. Hij moest nu Brannan beschermen, en zorgen dat er geen nieuwe muren werden gebouwd om Brannan weer af te scheiden. Kozo hield een lange toespraak waar Elwin bijna van in slaap viel. Hij was al een oude wolkenman en bracht veel rust. Zo hoorde het ook. De wolkenmannen regeerden overal, maar de koning van de Drokelaar en de keizer van Adaka wilden toch nog graag zelf blijven regeren. Ze wilden graag bij Brannan horen, maar de wolkenmannen mochten zich niet teveel met hen bemoeien. Maar nadat Klaas Vaak even met hen had gesproken wilden ze toch wel dat de wolkenmannen hun werk zouden overnemen. Dat was toch wel veel veiliger. Dat zagen ze nu zelf ook in. Ook de koning van de Drokelaar en de keizer van Adaka traden die dag af. Het was een grote dag, en ook wel een rustige dag. Kozo wilde het zo. Hij had een prachtige troon in de wolken, in een prachtig wolkenpaleis, omgeven door regenbogen. De koning van de Drokelaar en de keizer

van Adaka werden beiden beladen met kadoos als dank voor alles wat ze voor de Drokelaar, Adaka en Brannan hadden gedaan in de loop der jaren. Ook keizer Marazanta van Izu trad af, en de dagen erna veel meer koningen en keizers van andere delen in Brannan. De wolkenmannen namen het meer en meer over. En dat was ook het beste. Zij waren tovenaars die het land dienden te beschermen, oude tovenaars, die zelfs nog les hadden gegeven aan Klaas Vaak. Het was een wonderlijke dag.

Elwin dacht er veel over na. Het was een prachtige wereld. Hier had Elwin alles voor gedaan. de Drokelaar was veilig hier, en ook het hele rijk Adaka. Waar kwamen de wolkenmannen eigenlijk vandaan ? Dat is een lange geschiedenis. Zij waren de makers van de sprookjeswereld, en zij hadden ook Brannan gemaakt, dat eerst een klein stadje was. Maar wie waren zij zelf ? Eigenlijk waren zij vliegen. En wel hele bijzondere, want zij moesten door een cocon waarin ze hun vleugels verloren. Het waren dus eigenlijk vleugelloze vliegen. Die cocon was eigenlijk als een grote gevangenis waarin ze leefden. Ze konden niet naar buiten, en konden niet meer vliegen. En toen zijn ze van verdriet sprookjes gaan bedenken waarmee ze elkaar konden troosten. Elwin staaarde naar een heleboel boeken over de wolkenmannen. Ze werden ook wel de troosters genoemd. Door de konijnenfee werden ze uiteindelijk uit hun cocon gered, en zij zette hen als sterren in de lucht waar ze langzaam in wolken begonnen te veranderen en uiteindelijk in wolkenmannen. Hier werden ze grote tovenaars. Ze hadden dus veel te danken aan de konijnenfee.

Maar de wolkenmannen zeiden dat er ook vliegen waren die nog steeds in de cocon zaten, veel dieper. De konijnenfee kon hen er niet uithalen, en tot op de dag van vandaag konden de wolkenmannen het ook niet. Het was nog steeds een groot verdriet van de wolkenmannen. Deze vleugelloze vliegen zaten er zo diep in verstrikt. Ze waren er erg wild door geworden. Ze konden hard schreeuwen. De wolkenmannen zeiden altijd dat als zij vrij zouden komen, deze diep verlaten vleugelloze vliegen, dan zouden zij keizers en koningen van Brannan moeten worden. Dat hadden ze dan wel verdiend.

De wolkenmannen vertelden dat er in die verstrikte vleugelloze vliegen een kruid groeide wat er zelf wel voor zou zorgen dat ze vrij zouden komen. Dan zouden ze kunnen vliegen zonder vleugels. En dan zouden zij de keizers en koningen van Brannan zijn. De wolkenmannen zelf zouden dan de wachters op de muren van Brannan worden, als ridders. Iedereen keek naar die dag uit.

De vleugelloze vliegen leken op indianen. Op een dag kwamen ze uit de cocon, in de dieptes van Brannan. Ze waren erg boos en scholden op iedereen, zelfs op de wolkenmannen. Ze namen alle oude konings- en keizersgebouwen in om te regeren. Iedereen moest doen wat zij zeiden. Zij vertelden over de gevaarlijke beesten die in

de dieptes van de cocon en in de dieptes van Brannan woonden, en dat iedereen goed naar hen moesten luisteren omdat zij tegen die beesten hadden gestreden en die beesten kenden. Ook zeiden ze dat de cocon zo zou groeien dat iedereen in de cocon terecht zou komen. Brannan zou zelf die cocon worden. Nu begon Elwin toch wel even bang te worden. Hij kende die cocon niet en wist niet wat er dan zou gebeuren. Maar de nieuwe keizers en koningen zeiden dat er gewoon goed naar hen geluisterd moest worden, dan was er niets aan de hand.

De dag erna was er een grote overstroming. Heel Brannan liep onder, en Elwin had zijn bootje uit de garage gehaald. Samen met Sandra zeilde hij over de golven. ‘Nu zijn we alles kwijt, Sandra,’ zei Elwin. ‘Geen Brannan meer, en geen de Drokelaar. Was het het allemaal wel waard?’

Sandra zuchtte. En waar waren de wolkenmannen, en de nieuwe keizers en koningen? Alles was vergaan. Na een tijdje kwamen ze aan op een eilandje. Het leek erop dat dit het laatste droge plekje was. De storm begon nog erger te woeden, zo erg dat Elwin niet op het eilandje durfde te gaan. Alles leek verloren.

Maar na een tijdje begon het water toch weer te zakken, en er was een geheel nieuw Brannan. Iedereen riep ‘hoera’, en er troonde een nieuwe keizer in het stadje Promenade. Naast de keizer stonden een heleboel wolkenmannen die vanaf nu het paleis zouden bewaken. Ze waren allemaal blij. De keizer had een prachtige glimlach. ‘Leve Promenade,’ riep hij, en toen begonnen ook anderen het te roepen. Er werd die dag volop gefeest in de stad. Alles leek weer rustig te worden, maar er was ook zoveel kabaal vanwege het feest. Iedereen was blij. Zowel Klaas Vaak als Kozo kregen een plaats in het paleis, een eigen woongedeelte, en Elwin mocht zo vaak komen logeren als hij wilde. Elwin hield erg veel van de nieuwe keizer. De nieuwe keizer wilde ‘de Vleugelloze Vlieg’ genoemd worden.

Hoofdstuk 2. De Raadsheer van de Keizer van Brannan

Er was een nieuwe koning in de Drokelaar, ook een vleugelloze vlieg. Elwin was erg tevreden. De koning was erg aardig, en al snel waren ze dikke vrienden. Ook was er al gauw een nieuwe keizer van het rijk Adaka waartoe de Drokelaar behoorde, en niet lang daarna ook een nieuwe keizer van Izu. Elwin kon het met alle keizers goed vinden. Tifiaf bleef erg bijzonder voor Elwin, en Elwin ging er dan ook vaak en graag logeren. Er was een nieuwe keizer daar, en het verliep allemaal erg goed. Er waren daar vele wolkenmannen die het paleis van de keizer van Tifiaf bewaakten. Het was er nog steeds altijd zo rustig. De wolkenmannen hadden ervoor gezorgd dat de gevaarlijke zee van Tifiaf was opgedroogd, en er was een prachtig oerwoud voor in de plaats gekomen. Tifiaf was sindsdien een deel van Brannan. Elwin was daar wel

blij mee, want hij kon zich de moeilijkheden nog wel herinneren die er altijd waren tussen Tifiat en Brannan. Nu hoorden ze bij elkaar. Tifiat was nog steeds een prachtig land, een prachtig continent. Er waren nog wel meren hier en daar, maar geen gevaarlijke zeeën meer. De wolkenmannen wilden die zoveel mogelijk droogleggen. Zo kwam Brannan steeds voller te liggen met prachtige oerwouden en prachtige oerwoudsteden. Alles begon te veranderen.

Elwin was dol op oerwouden. Daar kwam hij altijd erg tot rust. En hoe minder zeeën er waren hoe minder de kans op overstromingen. Het was een opdracht van de nieuwe keizer van Brannan : Er moesten veel meer droogleggingen komen. Ook werd er afgerekend met grote rivieren en te grote meren. De keizer van Brannan wilde de riviertjes zo klein mogelijk houden, en ook de meertjes. De wolkenmannen deden hun werk goed. Overal werd er nieuwe natuur geplant : nieuwe bomen, nieuwe bloemen, nieuwe struiken. De nieuwe keizer van Brannan wilde veel oerwouden. En die vlogen allemaal snel uit de grond door de vele droogleggingen. Er kwam ruimte voor nieuwe oerwouden, en voor vele bijzondere bomen met bijzondere vruchten. Door alle droogleggingen, ook aan de buitenste kusten van Brannan, begon Brannan nog groter te worden, en vele eilanden behoorden ineens tot het vaste land. Ook waren nu een heleboel bruggen niet meer nodig sinds de droogleggingen, en die werden dan ook door de wolkenmannen afgebroken.

Ook de konijnenfee deed mee met het opbouwen van het drooggelegde Brannan. En dat kon zij natuurlijk als de beste. Zij had dit graag voor Brannan over. Zij was per slot van rekening de vorige keizerin van Brannan. En zo was ook de oude keizer van Brannan erg trots op haar. Ze maakte er een wonderlijk werk van. Ook werden er door de droogleggingen veel ondergrondse volkjes ontdekt die zich door de oorlogen hadden teruggetrokken. Dat hoefde gelukkig niet meer, en zo konden ze allemaal in vrede boven de grond leven. Er werden veel nieuwe stadjes en dorpjes gebouwd en Elwin had het reuze naar zijn zin. Ten zuiden van Brannan lag ergens het land Korinte. Dit land kon ijsjes maken als de beste. Er waren hier veel ijsfabrieken. Ook waren er hier wonderlijke chocolade-fabrieken. Ten westen van Brannan lag ergens het land Pergamos. Hier ging alles automatisch. Er waren hier veel lampjesfabrieken. Alles werkte hier door verschillende lichtjes. Het was het land van de robotten. Ook waren hier veel auto-fabrieken. Ten noorden van Brannan lag ergens het land Tessalonica, oftewel speelgoedland, en ten oosten was het land Efeze, het land van de spelletjes. In het land Efeze waren er veel oorlogen, maar daar zouden de wolkenmannen wel verandering in brengen. In Efeze woonde de sprookjes-politie. Ze hadden daar gekleurde gezichten, maar de sprookjes-politie had blauwe gezichten. Volgens de sprookjes-politie moesten er veel spelletjes gedaan worden. Omdat ze zich ook met andere landen bemoeiden hadden ze vaak oorlog. Er werd in Efeze ook veel gejaagd. De jagers hadden oranje gezichten. Zij die van de sprookjes-belasting waren hadden rode gezichten, maar dat ging ook niet altijd goed omdat ze zich met veel andere landen bemoeiden. Ze hadden nogal strenge regels. Hun koning was een vis, maar omdat de wolkenmannen de oostelijke zee van Brannan aan het

droogleggen waren helemaal tot aan Efeze had deze vis niet meer veel in te brengen dan het happen naar lucht. De wolkenmannen brachten de vis naar een meertje in Brannan, maar daar had hij het helemaal niet naar zijn zin. Hij viel andere vissen lastig en sprong telkens gevaarlijk boven het meertje uit om de bezoekers af te schrikken.

‘Een koning hoort niet in een meer,’ riep de vis telkens, ‘maar in een zee, een normale zee.’

‘Ach,’ zeiden de wolkenmannen, ‘u heeft hier ruimte zat. Trouwens, u veroorzaakt teveel oorlog door uw gedrag.’

‘Jullie moeten je daar niet mee bemoeien,’ riep de vis weer.

‘U moet u ook niet met andere landen bemoeien,’ zeiden de wolkenmannen.

‘Oh, jullie weten echt niet waar jullie mee bezig zijn,’ riep de vis. ‘Iedereen moet sprookjes-spelletjes doen en iedereen moet sprookjes-belasting betalen, zodat alles eerlijk verdeeld wordt.’

‘Oh,’ grapte een wolkenman, ‘heeft u uw paleis weleens gezien in de golven. Dat noem ik geen eerlijk verdelen. U laat iedereen hard werken zodat ze u met rust laten en u in die grote verschrikkelijke rijkdom alleen laten.’

‘Ach,’ zei de vis, ‘ik werk mezelf kapot om het land te besturen, en die rijkdom bestaat alleen maar uit apparaatjes waardoor ik dat kan doen.’

‘Oh ja,’ zei een wolkenman, ‘wij kennen uw onderhandelingen met Pergamos. U heeft daar een flinke buit vandaan gehaald. Maar u zegt dat u zo hard werkt, waarom vindt u het hier dan niet fijn?’

‘Ach,’ zei de vis, ‘ik kan niet zonder mijn harde werken. Ik moet wat te doen hebben.’

‘Ja,’ zei een andere wolkenman, ‘iedereen moet wat te doen hebben. U was toch voor eerlijke verdeling?’

‘Ja, maar als anderen het land gaan besturen dan gaat het mis,’ zei de vis.

‘Oh, bent u zo wijs dan ?’ vroeg een wolkenman.

‘Ja, ik ben de enige die weet hoe de apparaten van Pergamos te besturen,’ zei de vis.
‘Ik heb ervoor gestudeerd.’

‘U heeft het grotendeels van Pergamos gestolen,’ zei een wolkenman, ‘en u rammelt maar wat. U weet helemaal niets van die apparaten af. U heeft het uzelf aangeleerd. Weet u niet dat die apparaten in Pergamos moesten blijven ? Ze raken overstuur als ze daar weg moeten en dan slaan ze op hol. Het zijn robotten, en deze robotten leven. Ze hebben gevoel, en er zijn een heleboel dingen waar ze niet tegenkunnen, meneer de vis. U maakt het alleen maar erger.’

‘Die apparaten van u gaan zo snel mogelijk terug naar Pergamos,’ zei een andere wolkenman.

‘Goed,’ zei de vis, en dook weg.

Die nacht vroor het verschrikkelijk in Brannan. De vis kon vanuit het meertje de apparaten nog steeds beïnvloeden, en maakte dat het overal vroor. Het was voor de wolkenmannen niet moeilijk het paleis van de vis te verplaatsen naar Pergamos. Ook de konijnenfee hielp hen mee.

De robotten waren op zo’n manier in elkaar gezet en aan elkaar gezet dat ze helemaal niet meer op robotten leken. De wolkenmannen hadden dus veel te puzzelen, maar al gauw waren de robotten vrij. Op een dag kwamen de robotten de vis opzoeken. De vis had nu wel erg veel spijt. Hij wist niet dat het levende robotten waren. Hij dacht dat het maar apparaten waren, en hij vroeg zich af wie hen ooit in zulke apparaten had veranderd. De robotten zeiden dat de blauwgezichten dat hadden gedaan, omdat ze niet wilden dat Pergamos de buit zou terughalen. Alles werd onherkenbaar gemaakt. De roodgezichten deden er een andere kleur op.

De vis vond dat allemaal erg treurig en wilde maar gewoon het liefst in het meertje blijven, zodat hij niemand tot last kon zijn. Maar met de blauwgezichten waren de robotten nog niet klaar. Toen ze in Efeze kwamen sloegen ze alle spelletjes kapot. Dat liep natuurlijk op een oorlog uit.

De koning van Pergamos was inmiddels ook zelf een kijkje gaan nemen. Hij had veel verstand van robotten en apparaten en al gauw zag hij wat er aan de hand was. Van binnen waren de blauwgezichten ook robotten, maar ze waren steeds met dezelfde

apparatuur in elkaar gezet, terwijl het twee verschillende moesten zijn. Zo was het ook met de roodgezichten. De apparaten moesten losgetrokken worden van elkaar, en dan moest elk rood apparaat verbonden worden met een blauw apparaat, zodat er paarse robotten ontstonden. Het probleem was dat dezelfde kleuren telkens bij elkaar werden gehouden terwijl dat niet moest. De oranje gezichten waren gemaakt van rode en gele apparaten bij elkaar. Er waren nog een heleboel blauwe apparaten over, omdat er veel meer blauwgezichten dan roodgezichten waren, maar die konden mooi verbonden worden met de rode apparaten van de oranje gezichten. Nu waren er wel nog een heleboel gele apparaten over. Die pasten wel mooi bij elkaar, maar dan moesten het wel een heleboel gele apparaten bij elkaar zijn die een reus zouden vormen. Na een tijdje waren er vele honderden gele reuzen.

Elwin vond het mooi te zien hoe het was opgelost. De paarse robotten waren de vriendelijkste wezens, en ook de gele reuzen, en ze leefden in vrede naast elkaar. Elwin wist dat zo'n oplossing vaker van pas zou komen, en daarom was de koning van Pergamos sindsdien een waardevol raadsheer van de keizer van Brannan.

Hoofdstuk 3. De Neushoorn-Wachters

Het was voor Elwin een hele eer toen hij uitgenodigd werd op het paleis van de koning van Pergamos. Het was zo'n wijze man. Ook de konijnenfee kwam een tijdje logeren, en met z'n allen deden ze veel leuke spelletjes. Ondertussen hadden de wolkenmannen in Efeze veel droog te leggen want er waren daar veel rivieren en grote meren. Ook waren er veel hoge bruggen die ze af moesten breken. Achter het land Efeze lag het land Filadelfia, waar de paarse robotten gingen wonen. De gele reuzen bleven gewoon in Efeze wonen. Achter het land Filadelfia was er nog een hele grote zee, de Zwarte Zee waarachter het land Laodicea lag. Hier sliep iedereen, omdat een grote zwarte reuzenspin met rode ogen hen in slaap hield. Hij kon dit door een rood sap wat telkens uit zijn oog spoot. Voor de wolkenmannen was dit probleem niet moeilijk op te lossen. De wolkenmannen waren de meesters van de slaap, en al gauw hadden ze de reuzenspin in slaap gekregen, en voeren hem weg. Andere wolkenmannen waren intussen bezig met het droogleggen van de Zwarte Zee en het afbreken van enkele hoge, grote en lange bruggen.

De wolkenmannen brachten de reuzenspin naar het land Korinte, want daar werd veel te hard gewerkt. Er waren daar twee stadjes, Smyrna en Filippe waar het meest werd gewerkt. Zij die daar woonden sliepen nooit, en bovendien waren die twee steden in oorlog met elkaar. De wolkenmannen brachten de reuzenspin naar een plaats tussen de twee steden in. In Filippe was er een gevangenis waar veel onschuldigen opgesloten waren. Ze waren daar opgesloten omdat er zo hard werd gewerkt dat er veel fouten werden gemaakt en velen vals beschuldigd werden. De gevangenis van

Filippe was een beruchte gevangenis. Maar door de reuzenspin ging alles ineens veel langzamer en vielen er weleens wezens in slaap. De reuzenspin was hier wel belangrijk in het hardwerkende land Korinte waar zoveel fouten werden gemaakt.

Ondertussen keek Elwin zijn ogen uit in het paleis van de koning van Pergamos. De koning had de beste wachters in dienst genomen sinds de robotten door de legers van de vis van Efeze uit zijn paleis waren gestolen. Die wachters waren neushoornen van het hardste steen, reuzen, die altijd op dezelfde manier op de muren marcheerden, en voor de poorten. Ze hadden scherpe speren. De neushoornen waren reusachtig groot en sterk, en konden alles wat probeerde binnen te dringen onder hun voeten verpletteren. Elwin vroeg zich af of zij ook niet op de buitenste muren van Brannan konden marcheren en voor de poorten. Dan zouden de wolkenmannen tijd hebben voor andere dingen. Het leek de keizer van Brannan ook wel wat. De koning van Pergamos vertelde waar hij de wachters vandaan had gehaald. Het waren oorspronkelijk de wachters van een schat. Er liepen daar wel miljoenen van zulke wachters. Het was op een plaats diep onder de grond. De koning zei dat hij een gedeelte van de schat had meegenomen, en sindsdien gingen een heleboel wachters met hem mee.

‘Wat vreemd dat u de schat zomaar kon meenemen,’ zei Elwin.

‘Ja,’ lachte de koning, ‘de wachters gaan met iedereen mee die de schat heeft, maar probeer eerst maar eens de schat in handen te krijgen. Als je de bezitter wordt van de schat, dan ben je tegelijkertijd de bezitter van de wachters.’

Nou, dat leek Elwin wel wat. Natuurlijk zou hij de schat dan aan de keizer van Brannan geven, maar de koning van Pergamos zei er ook bij dat velen hadden geprobeerd de schat te krijgen, maar zij die niet door de zware voeten van de wachters werden verpulverd werden door de schat zelf tot as verkoold.

Daar schrok Elwin wel even van. Er was volgens de koning van Pergamos maar een manier om de schat te kunnen bemachtigen. Je moest zelf kunnen marcheren als de neushoorn-wachters van steen, en dan door de rijen heenglippen om zo niet verpulverd te worden. Als je dan eindelijk bij de schat was aangekomen dan moest je zeggen :

‘Flonkerschat uit Bagdad,
Flonkerschat op het Wapenveld,
Flonkerschat tussen de vele Kampen,
Je bent nu van mij, deze hele rij,

Flonkerschat uit Bagdad, ik neem je mee,
Mag dat ?'

'Donkerschat, ja, mag dat,
Flonkerschat uit Bagdad,
Donkerschat op het Strijdveld,
Ik neem je mee, tussen de vele Kampen,
Tussen de vele rijen, en jouw wachters neem ik ook.'

En dan zou je een deel krijgen van de schat, maar neem niet meer dan dat je krijgt, want dan zal het je alsnog verbranden. Met de schat moet je dan weer langs de wachters zien te komen, maar ditmaal gaan ze veel sneller, en proberen je te vertrappen. Als je dan door alle rijen heen bent gekomen dan zullen de wachters van het deel van de schat wat je hebt je achterna komen om je proberen te grijpen. Maar als je ze een paar keer te slim bent afgeweest zullen ze weer rustig worden en je voortaan altijd beschermen, omdat je de eigenaar bent geworden van de schat.

'Vergeet het maar,' zei Elwin. 'Dat lukt me nooit.'

'Er is nog een andere manier,' zei de koning van Pergamos. Hij haalde een staafje uit de schat. De schat was gemaakt van prachtig doorzichtig paars gesteente, terwijl het staafje rood was. Het was een fluitje. 'Als je op deze fluit blaast,' zei de koning, 'en er op begint te spelen, dan zullen alle wachters naar je luisteren. Gebied hen dan gewoon om de schat naar de keizer van Brannan te brengen en voor de rest van hun leven Brannan te bewaken op de buitenste muren en voor de poorten.'

'Waarom heb je me dat niet eerder gezegd ?' glimlachte Elwin.

'Ach, ik plaagde je maar een beetje,' zei de koning van Pergamos.

Niet lang daarna had Elwin met het fluitje de reuzenwachters waar hij ze hebben wilde. Ze hadden een prachtige schat binnen de muren van het paleis van de keizer van Brannan gebracht. Maar Elwin had alles te danken aan de koning van Pergamos.

Elwin was erg gesteld op de koning van Pergamos. Op een dag liepen ze samen door de koninklijke tuin. Er groeiden daar wonderlijke vruchten. Pergamos was een heel speciaal land, met een speciale koning. Het land Pergamos maakte de wonderlijkste apparatuur, ook voor het land Korinte. De fabrieken daar stonden vol met de

apparatuur van Pergamos. Ook Tessalonica stond er vol mee. Hier werd speelgoed gemaakt. Op een dag nam de koning Elwin mee naar het land Kolosse achter Pergamos. Dit was een waar sprookjesland. De prachtigste juwelen vonden ze hier en de prachtigste sprookjesfiguren. Er woonden hier een heleboel feeën. Het was het land van de sprookjes-smid die dat allemaal kon maken. De sprookjes-smid was een goede vriend van de koning van Pergamos. Het land Kolosse werd niet bestuurd door een koning of een keizer, maar door een fee. In haar paleis waren vele danseressen. De fee had geen speciale naam. Zij werd gewoon fee genoemd, of fee van de thee. In haar hele paleis waren bronnen met thee waarin de danseressen vaak gingen baden. Ook werd de thee gedronken. De danseressen waren eigenlijk altijd nat, en de fee ook. Elwin vond dat wel bijzonder, en vroeg zich af waarom dat was. Maar het scheen hen te beschermen tegen een zekere draak. De draak wilde ook heerser zijn over Kolosse, maar het was door de feethee dat hij dat niet kon. Wel moesten de fee en haar danseressen altijd nat blijven, anders zou de draak kunnen toeslaan.

Hoofdstuk 4. De Thee-Fee

‘Zouden de fee en haar danseressen niet gewoon een keer droog willen zijn?’ vroeg Elwin. De koning van Pergamos zei dat ze dat wel wilden, maar niet durfden vanwege de draak. Elwin moest er niet aan denken altijd nat te zijn. Maar gelukkig was het wel wonderlijke thee, en het had een lekkere geur, als van bossen en bloemen. In de binnenplaats van het paleis van de fee was een meertje waarin zeemeerminnen leefden. Ook dit meertje was geheel van feethee. Je kon je daar ook mee wassen. De danseressen die lang genoeg voor de fee hadden gedanst werden omgetoverd tot zeemeerminnen. Dat gebeurde vaak als ze 16 jaar waren geworden, maar de meesten werden dit pas als ze 29 jaar oud waren. Elwin bewonderde de zeemeerminnen altijd. Ze waren altijd zo lief. Zeemeerminnen waren altijd erg behulpzaam en goed voor de sprookjeswezens. Ook hadden ze veel voor de Drokelaar gedaan. Elwin kon niet wachten de zeemeerminnen te zien. Met de koning ging hij naar het paleis, en zag als eerste wat danseressen. Bij de fee stond een speelkaarten-konijn. Het speelkaarten-konijn opende een grote deur, en een danseres bracht Elwin en de koning naar de binnenplaats waar ze in het meertje dook en direct een vissenstaart kreeg. Veel zeemeerminnen zwaaiden naar Elwin en de koning. ‘Dag lieve zeemeerminnen,’ riep Elwin. Ook de koning zwaaide.

‘Zijn ze niet prachtig?’ vroeg de thee-fee die inmiddels bij hen was komen staan. Elwin knikte. ‘Wonderlijk,’ zei de koning. Ze hadden wilde haren waar bloemen en kruid tussenzat, en er was een heerlijk zachte geur. De thee-fee had hele lieve ogen en vroeg of ze wat thee wilden. ‘Drink maar,’ zei ze. Elwin en de koning bukten, en slurpten uit het meertje. ‘Mogen we erin zwemmen?’ vroeg Elwin. ‘Natuurlijk,’ lachte de thee-fee. ‘Jij altijd.’

Elwin nam een duik en zwom de zeemeerminnen achterna. De thee-fee glimlachte. Ze nam de koning bij de arm. Elwin vermaakte zich wel met de zeemeerminnen, terwijl de thee-fee met de koning weer uit de binnenplaats liepen.

's Avonds aten ze chocolade-vis. Dat was geen echte vis, maar van chocolade. Daarna liet de thee-fee de apparaten in het paleis zien waarin thee werd gemaakt. De apparaten waren door het land Pergamos gemaakt. De koning was daar wel trots op. Maar de verdere sprookjesachtige wonderlijkheden waren door de sprookjes-smid gemaakt. Toen het bijna nacht was bracht de thee-fee Elwin en de koning naar hun kamers. Elwin had een prachtige kamer met prachtig wit zacht tapijt als gras, en gordijnen met speelkaarten erop. Een speelkaarten-konijn zou 's nachts de wacht houden, voor elke deur een.

De volgende ochtend bij het ontbijt aten er een heleboel speelkaarten-konijnen mee. Die waren er heel veel in het paleis. Het waren de wachters van de thee-fee. 'Waar wordt de thee eigenlijk van gemaakt?' vroeg Elwin ineens.

'Van tranen,' zei de koning van Pergamos. De thee-fee knikte.

'Ik zou zo graag een indiaan willen zijn,' zei de thee-fee. 'Dan zou ik nog beter kunnen toveren. Ken je het geheim van de rode traan, Elwin?'

Elwin schudde zijn hoofd. De thee-fee stond op, en zei: 'Kom maar mee, dan zal ik het je laten zien.' Ze liep door een lange gang, terwijl Elwin haar volgde, en ging toen een trap af. Ergens onder het paleis was een plaats waar een vuurrode steen stond in een vijvertje. Er kwam stoom van de steen af. 'Dit is de traan van de indianen,' zei de thee-fee.

'Maar dat is een steen,' zei Elwin.

De thee-fee knikte. 'Het is een hart zo diep en zo vaak verwond dat het steen is geworden.' Elwin zuchtte diep. Hij wist hoe verschrikkelijk de indianen in Brannan het hebben gehad. 'Maar is dat nu niet voorbij?' vroeg Elwin.

'Nee,' zei de thee-fee. 'Het is te diep. Het hart is heet geworden, heel heet. Een hete steen. Alles wat op die steen valt verdampt, en wordt thee, tover-thee. En als er niks op de steen valt dan brengt de steen zelf tover-thee voort. Ik tover dankzij de indiaanse steen, maar ik wil zelf een indiaan zijn.'

‘Oh, dat is niet zo moeilijk,’ zei Elwin. ‘Verknip je kleren, verf je gezicht en steek wat veren in je haar.’

‘Oh, dat heb ik zo vaak gedaan,’ zei de thee-fee, ‘en ik zeg het ook altijd tegen mijn danseressen. Maar ik wil het ook van binnen zijn.’

‘Degenen die met 29 jaar nog geen zeemeermin zijn geworden die worden een indiaan als ze 44 zijn, en gaan dan onder de grond leven,’ zei de thee-fee. ‘Ik zou daar zo graag bij willen horen.’

‘Waarom doe je dat niet gewoon,’ zei Elwin. ‘Je kunt toch gewoon onder de grond als indiaan leven, als een van hen?’

‘Ja, maar iemand moet op het paleis passen,’ zei de thee-fee. ‘Als ik eenmaal onder de grond ben dan kan ik niet meer terug, en dan ben ik geen thee-fee meer.’

‘Misschien wil een andere fee het wel van je overnemen,’ zei Elwin. ‘Dan houden we gewoon een verkiezing.’

De thee-fee begon te glunderen. ‘Dat lijkt me een goed plan, Elwin,’ zei ze.

Zo gezegd zo gedaan. Al gauw hoorde iedereen in het land Kolosse dat er een nieuwe thee-fee gekozen zou worden, en dat de oude thee-fee haar reis onder de aarde zou beginnen. Dat was voor het eerst dat zoiets in het land Kolosse gebeurde. Er woonden een heleboel feeen in het land Kolosse die dat maar wat graag wilden zijn. Toen de grote dag van de verkiezing was gekomen waren er duizenden feeen naar het paleis gekomen. In de jury zaten Elwin, de koning van Pergamos, de sprookjes-smid en de thee-fee, maar de danseressen en de zeemeerminnen mochten ook hun stem uitbrengen. Er werden een heleboel vragen aan de feeen gesteld om te kijken hoe wijs en verstandig ze waren. Daarna werden er een heleboel spelletjes gedaan om te kijken hoe de feeen met elkaar omgingen. Sommige feeen waren erg kattig en anderen waren erg bazig, en die vielen dan ook bij de eerste stemronde direkt af. Daarna werd er een toverwedstrijd gehouden om te kijken hoe goed ze konden toveren. Sommige feeen bakten er niets van, en die vielen bij de tweede stemronde af.

Ook werd er gekeken hoe goed ze konden koken, en hoe ze met dieren omgingen. Uiteindelijk werd er een hele lieve fee uitgekozen. De oude thee-fee had inmiddels veren in haar eigen haar gestoken, en een hoofdband om gedaan. Ook had ze oude verknipte kleren aangetrokken, en hier en daar wat verf op haar gezicht en armen gesmeerd. Een grote poort in de grond werd geopend, en zonder omkijken ging ze

daar doorheen. Elwin moest even een traantje wegpinken. De nieuwe thee-fee was erg aardig, maar nog een stuk jonger. Elwin kon het direkt goed met haar vinden, en gelukkig waren de andere feeen niet jaloers. Die gingen weer gewoon in het bos wonen. Ook namen ze een voorbeeld aan de oude thee-fee die nu een indiaan was geworden en onder de grond was gaan leven.

De nieuwe thee-fee vond het een goed idee dat ze zelf na een paar jaar ook onder de grond zou gaan leven als een indiaan. En dat allemaal om de rode steen. Sindsdien werd het een gewoonte dat elke thee-fee na een tijd van vier jaar ook de reis onder de aarde zou beginnen. Dat was het beste geschenk wat ze de rode steen konden geven.

Maar toen Elwin er na een tijdje weer eens kwam was het paleis een wildernis geworden waar niemand meer woonde. Het bleek dat de thee-fee al veel eerder onder de grond was gegaan, en velen volgden haar, terwijl anderen het paleis verlieten. Elwin had al snel de rode steen gevonden, en dacht dat deze in Brannan veel beter op z'n plaats zou zijn, en wel in Promenade, in het paleis van de keizer. De keizer was zelf een indiaan, en zo zou het stenen hart veel beter tot genezing kunnen komen. Met het fluitje van de koning van Pergamos riep Elwin een neushoorn-wachter, en die bracht de rode steen toen helemaal naar het paleis van de keizer van Brannan in het stadje Promenade. Hier begon het stenen hart weer goed te kloppen en zacht te worden. Ook stroomde er toen geen thee meer uit, maar bosbessensap.

Hoofdstuk 5. De Nachtwachters

Elwin besloot een tijdje bij de konijnenfee en de oude keizer van Brannan te logeren. Ze woonden nu in een eenvoudig maar prachtig huisje. Elwin had daar een logeerkamertje zodat hij kon logeren wanneer hij wilde. In de tuin groeiden prachtige bloemen. Eigenlijk groeiden die bloemen nergens anders. Elwin vertelde de konijnenfee en de oude keizer van Brannan over de dingen die hij had meegemaakt. Ook over de rode steen.

‘De rode steen is een erg bijzondere steen,’ zei de konijnenfee. ‘De hele geschiedenis van Brannan ligt daarin opgeslagen. Ik ben blij dat het stenen hart nu zacht is geworden, want dan zal het hart snel gaan spreken.’ Elwin vond dat bijzonder om te horen. De konijnenfee scheen veel van de steen af te weten. Op een dag gingen ze er samen naartoe. En ja hoor. De steen begon direkt te spreken, en inmiddels stroomden er veel meer soorten sap uit. De steen sprak honderduit over de geschiedenissen en de geheimen van Brannan, en Elwin schreef direkt een heleboel op. Ook bleek de steen goede raad te geven.

's Avonds keek Elwin naar de sterren. Er waren prachtige sterren tussen, en ze leken steeds meer dichterbij te komen. Het was alsof de steen ze aantrok. De vijver in de achtertuin van de konijnenfee leek als vol met goud en diamanten waarin het rode licht weerspiegelde. Het waren allemaal weer prachtige avonturen geweest. Er waren wachters in Brannan waar Elwin nog niet zoveel van wist. Het waren vleugelloze vliegen die in de nacht als sterren kwamen opzetten boven Brannan, als reusachtige sterrenstelsels hoog in de lucht. Elwin kon er uren naar kijken. Het waren de nachtwachters. Ze vlogen zonder vleugels, zweefden daar als prachtige lichten.

Einde van dit Deel